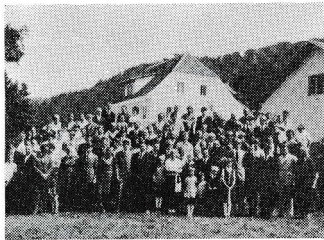

GLASILO
SALEZIJANSKE
DRUŽINE

Leto V – st. 3 (13)
8. september 1973

SALEZIJANSKI VEŠNIK

SLIKA NA NASLOVNI STRANI

Naši največji sotrudniki: starši in sorodniki z našimi novimi sobraty, ki so med evharističnim slavljem v cerkvi sv. Vida v Želimlju dne 12. avgusta letos prisegli, da bodo živeli po evangeljskih svetih v don Boskovi družbi

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto V — Št. 3 (13)
8. september 1973

VSEBINA

Marija, pomočnica bila si in boš nam ti!	2
Spoznavajmo don Boskovega duha	3
Koncil in sveto pismo o laiškem apostolatu	4
Salezijanski sotrudnik v slovenski cerkvi	6
Mladi oznanjevalci	8
Z Marijo v življenje	9
Iskre ni romarji	11
Verska vzgoja v detinski dobi	12
Naše nove maše	13
Kaj meni naš bivši gojenec	22
Meni je življenje Kristus	23
Salezijanski sotrudniki — konkretni poklic v cerkvi	24
HMP se posodablja	25
Višek sreče	26
Po 45 letih v domovini	27
Naše misijonarke pišejo	28
Orientacijski pastoralni tečaj v Slavonskem Brodu	30
Srečanje z Bogom	31
Ali ga poznate?	32

Izdaja Salezijanski inspektorat v Ljubljani, Rakovniška 6, tel. 20-363
Ureja in odgovarja dr. Stanis Kahne
Oprema: Ivan Kogovšek.
Tisk: scena 73

MARIJA, POMOČNICA BILA SI IN BOŠ NAM TI!

Za don Boska je bila Marija Pomočnica vse. Brez nje ni imel ne misli, ne želja, brez nje ni napravil niti koraka.

Ko mu je bilo devet let, mu jo je dal Gospod sam za učiteljico in pomočnico pri vzgoji ogrožene mladine. Tiste sanje so se v don Bosku uresničevale vse življenje. Vedno pod vodstvom in varstvom Marije Pomočnice.

ODTOD DON BOSKOVI VZKLIKI, KI BI LAHKO SESTAVLJALI LEPE LITANIJE:

Marija je bila vedno moja vodnica.

Kako dobra je Marija!

Pustimo, naj naredi Mati božja!

Marija ne naredi ničesar na pol!

Kako nas ima Marija rada!

Na nič drugega nisem nikoli mislil, kakor na svojo dolžnost in obenem prosil za pomoč Marijo.

Se vidi, da je Mati božja vedno naša dobra mama!

Prosimo božjo Mater, ki je tako dobra, in vse bo prav uredila!

ODTOD DON BOSKOVA NAROČILA:

Vse zaupajte Jezusu v tabernaklju in Mariji Pomočnici in videli boste, kaj so čudeži!

Ne pozabite, da hrani Marija Pomočnica vse milosti, ki so potrebne za vsakega izmed nas!

Praznik Marije Pomočnice mora biti preludij večnega slavlja, ki ga bomo morali obhajati v nebesih!

ODTOD DON BOSKOVE IZJAVE:

Marija Pomočnica deli velike milosti tistemu, ki dobro opravlja njene devetdnevnice.

Marija, pomočnica kristjanov, prosi za nas — je kratka molitev, a se je izkazala za zelo učinkovito.

Marija Pomočnica je strašna varuhinja; strašna za tistega, ki nasprotuje njeni ustanovi in delu, toda vsemogočna za tiste, ki iščejo pri njej zavetja.

Marija Pomočnica je čudodelka, delilka milosti in čudežev zaradi moči, ki jo je prejela od svojega božjega Sina.

stk

Dragi sotrudniki!

Pričujoča številka SV je namenjena predvsem vam. Želi vas seznaniti s salezijanskim duhom, ki je skupen vsej salezijanski družini, h kateri spadate vi kot salezijanci v svetu. O tem vam govori članek Spoznavajmo don Boskovega duha, ki se bo nadaljeval v vsaki številki. O temelju vašega apostolata berite Koncil in sveto pismo o laiškem apostolatu. Prav konkretno o vlogi sotrudnika pri nas berite Salezijanski sotrudnik v slovenski Cerkev danes in še Salezijanski sotrudniki — konkretni poklic v Cerkev. — Tudi bivši gojenci spadajo v salezijansko družino. O tem vam prinašamo lep pogovor z enim izmed njih.

Razmišljanja vredna so tudi poročila o novih mašah in redovnih zaobljubah salezijanskih novincev ter Hčera Marije Pomočnice.

Ker je salezijanska družina misijonska, to pot priobčujemo nekaj iz misijonskega življenja naših sester.

Za uvod tej številki pa smo dali don Boskove misli o Mariji Pomočnici, brez katere bi bila naša velika družina sirota.

Kot pečat k vsaki številki pa vam poklanjamo eno od cvetk iz don Boskovega življenja.

Stanis Kahne
urednik

Vsaka človeška skupnost ima določen namen, poseben cilj, ki je v nekaterih primerih obenem poslanstvo. Če ta skupnost temelji na veri, bo poslanstvo verskega značaja.

Salezijanska družba je skupnost krščenih, ki hočejo uresničiti apostolski načrt sv. Janeza Boska „po salezijansko“. V don Boskovem slogu hočejo biti „znamenje in nosilci božje ljubezni za mladino, zlasti za najbolj revno“ (K 2).

Kakšen je ta salezijanski način don Boskovega apostolskega delovanja? Težko je odgovoriti. Morda bi morali reči, kakor sv. Avguštin za pojem „časa“: „Če me ne vprašate o njem, vem kaj je, če pa hočete vedeti v čem obstaja, vam ne bom znal povedati.“

Prenovljenim konstitucijam salezijanske družbe, ki so bile potrjene 4. januarja preteklega leta, so „dodana besedila, ki naj bi ohranjala med člani duha našega ustanovnika“ (Izjava XX. posebnega VOZ).

Žarišče salezijanskega duha je apostolska ljubezen – daj mi duše, drugo vzemi – ki ima svoj vzor in izvor v Kristusu, katerega je použivala ljubezen za Očetovo hišo (Jan 2, 17). Od tod mora črpati salezijanec moči:

- za neutrudljivo gorečnost in darovanje samega sebe,
- za izredno podjetnost in prožnost v sili,
- za čut s Cerkvijo v njeni rasti in edinosti,
- za čisto ljubezen brez odklonov,
- za družinskega duha,
- za optimizem in veselje,
- za nenehen, preprost in prisrčen pogovor z Bogom in Marijo Pomočnico,
- za popolno skladje narave in milosti (K 42–49).

Kardinal Garrone je 27. januarja letos govoril na tečaju salezijanske duhovnosti. Dejal je, da mora salezijanska družina – kot en sam živ organizem – odločno poseči po duhovni dediščini in jo obnoviti, da bo za mladino danes plodnosna in učinkovita. Ta dediščina vsebuje celo vrsto bogatih in obetajočih vrednot, ki jih je slavní govornik povzel v treh točkah:

- popolna in brezpogojna predanost – „darovanje“ – z vsem kar tako darovanje pomeni in zahteva,
- navdihnjenje zajeto v studencih vere: „Svoje življenje hočem posvetiti mladini,“ je dejal don Bosko, „delal bom tako, da me bodo ljubili, skrbel bom za njihove duše.“
- uporaba vseh sredstev in možnosti – tehnike in znanosti – ki so nam danes na razpolago za uresničevanje svojega poslanstva.

Razmišljanje o salezijanskem duhu in o vrednotah don Boskove duhovne dediščine naj nam pomaga, da bomo ljubili Kristusa v mladini danes z enako predanostjo, kot ga je ljubil don Bosko v mladini svojega časa.

KONCIL In Svetega Duhoma in Laikiškem apostolatu

Množica teh, ki so verovali, je bila enega srca in duha (Apd 4, 32). Bili so stanoviti v nauku apostolov in bratski skupnosti, v lomljenju kruha (evharističnem slavlju) in molitvah (Apd 2, 42). Takšen je bil osebni odnos vernikov po prihodu Svetega Duha. Bog hoče prebivati med nami, zato ima naše življenje velik poudarek: delati za božje kraljestvo.

Koncil rad obrne svojo misel na laike, katerih poslanstvo je treba bolj skrbno poudarjati. Laiki namreč lahko mnogo prispevajo k blagru celotne Cerkve, ko na svoj način složno sodelujejo za skupno stvar. Laiki so verniki, ki so bili s krstom včlenjeni v Kristusa in s tem uvrščeni v božje ljudstvo. Na svoj način so postali deležni Kristusove duhovniške, preroške in kraljevske službe, da prispevajo svoj delež poslanstva celotnega krščanskega ljudstva v Cerkvi in v svetu. Laiki imajo po posebnem poklicu nalogo iskati božje kraljestvo in tem, da se ukvarjajo s časnimi rečmi in jih urejajo v skladu z božjo voljo. V svetu žive, to je v rednih družinskih in družbenih razmerah, iz katerih je njihov obstanek tako rekoč tkan. Tam jih kliče Bog, da bi z izvrševanjem svoje lastne naloge in ob vodstvu evangeljskega duha kakor kvas od znotraj prispevali k posvečenju sveta, da bi predvsem s pričevanjem svojega življenja in z žarom svoje vere, upanja in ljubezni razodevali Kristusa drugim (C 30, 31).

Besede cerkvenega zbora so odmev Pavlovih besed: „Niste več tujci in priseljenci, ampak sodržavljeni svetih in božji domačini, zidani na temelju apostolov in prerokov; glavni vogelni kamen je sam Jezus Kristus, na katerem vsa stavba skladno raste v svet tempelj, v katerega se tudi vi vzdavate za božje bivališče v Duhu... Z njegovim Duhom se krepko utrdite v notranjem človeku, da se po veri v vaših srcih naseli Kristus, ... da se boste spopolnili do vse polnosti božje, ... da se tako sveto usposobijo za delo službe in se zida Kristusovo telo; da ne bomo več nedoletni otroci, omahljivi, da nas ne bo vsak veter nauka zanašal, marveč bomo ostali v resnici in bomo v ljubezni rasli k njemu, ki je glava, Kristus“ (Ef 2, 19–22; 3, 17–20; 4, 15).

Ni svetlobe, ako luč ne sveti. Hrana nima okusa, če sol nima moči. Kardinal Ferrari je ponavljal: „Delajte, delajte, delajte! Kdor dela, se lahko zmoti in pogreši; kdor pa ne dela, stalno greši.“

Danes je laikat v središču razmišljanja Cerkve. Cerkevni zbor je celostno pristopil k vprašanju laikov. Konstitucija o svetem bogoslužju določa

vlogo laikov v javnem bogoslužju Cerkve. Odlok o družbenih občilih govori o delu, za katerega naj bi se bolj zavzeli. Dogmatična konstitucija o Cerkvi poudarja njihovo navzočnost v božjem ljudstvu ter določa teološke smernice o laikatu. Odlok o laiškem apostolatu razlaga načela njihovega poslanstva in dela v Cerkvi. Pastoralna konstitucija o Cerkvi v sedanjem svetu usmerja odgovorno sodelovanje laikov v zemeljskih stvarnostih. „Te razlage v ničemer ne spreminjajo izročila. Kar je hotel Kristus, to hočemo mi. Kar je učila Cerkev, učimo mi; sedaj je le jasneje poudarjeno, kar je prej enostavno živelo; sedaj je pojasnjeno, kar ni bilo prej osvetljeno; sedaj je razloženo, o čemer so prej razmišljali, razpravljali in se delno razhajali“ (Pavel VI.).

Prav je, da se spomnimo nauka sv. Petra o skupnem duhovništvu kristjanov. „Vi ste izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, pridobljeno ljudstvo, da bi oznanjali slavna dela njega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč; vas, ki nekdaj niste bili ljudstvo, zdaj pa ste božje ljudstvo; kateri niste bili deležni usmiljenja, zdaj pa ste usmiljenje dosegli“ (1 Pet 2, 9).

Zgodovinar in zdravnik sv. Luka v Apostolskih delih poroča, kako uspešno je bilo poslanstvo laikov v prvi Cerkvi. Njihovo sodelovanje je temeljilo na krščanskem poklicu vernikov. Prva krščanska župnija med pogani je bila v Antiohiji, kjer so se najprej začeli poimenovati kristjani. Tam je bilo več mož, ki so tudi Grkom oznanjali blagovest o Kristusu. Gospod je bil z njimi. Veliko jih je verovalo ter se spreobrnilo. Apostoli v Jeruzalemu so bili tega dejstva veseli. Zato so poslali v Antiohijo Barnaba, ki naj bi vodil tamošnje cerkvene zadeve. Ko je osebno prišel tja, je spoznal delovanje božje milosti. Razveselil se je sodelavcev in vse je spodbujal k vztrajnosti (Apd 11, 19–23).

Apolo je bil spreten v besedi, izobražen in goreč. V Efezu je začel srčno oznanjevati in govoriti v shodnici. Akvila in Priscila, ki sta njegov nauk slišala, sta ga povabila k sebi in ga natančneje poučila. Odšel je oznanjat Kristusa tudi v Grčijo. Kristjani – bratje so ga navduševali za to misijonsko delo. Pisali so v Ahajo učencem, naj ga sprejmejo in mu pomagajo. Tam je dobil pomočnike in je mnogo dobrega storil (Apd 18, 24–27). Laiki so bili apostolskim delavcem prva pomoč v oznanjevanju in utrjevanju vere.

Laiške pomočnike in sodelavce večkrat omenja sv. Pavel. V pismu Rimljanom jih pozdravlja. Najprej priporoča strežnico, to je diakoniso Febo. Ker je omenjena v začetku pisma, je najbrž njej apostol zaupal službo sla. Pozdravi zdaj veljajo Priski in njenemu možu, ki si je privzel latinsko ime Akvila (orel).

Pri njem je imel apostol službo že v Korintu. Pavel našteva kar devet in dvajset ljubljjenih in odličnih sodelavcev za Kristusa. Za rojaka Andronika in Junija pa celo zapiše, da sta bila „odlična med apostoli“. Ker ju druga poročila ne navajajo med dvanajstimi apostoli, je verjetno beseda „apostol“ imela tudi drug, to je širši pomen laiškega apostola (Rimlj 16, 1–16).

Ko piše Filipljanom, apostol Pavel znova omeja svoje laiške sodelavce ali apostole. K edinosti opominja Evodijo in Sintiho, ki sta v Filipih pomagali pri delu kot odlični sodelavki. Za evangelij sta uspešno delali skupaj s sv. Klemenom, poznejšim papežem, ki je umrl okoli leta 101. po Kristusu. Omenjeni so še drugi apostolski sodelavci, izvoljeni za večno življenje (Flp 4, 3).

Iz navedenega spoznamo, da so laiki kot predhodniki in sodelavci apostolom utirali pota, uspešno so jim pomagali kot izvedenci, ustanavljali so prve župnije in škofije ter vabili apostole, naj pridejo k njim. Celotno Cerkev naj bi že pred prihodom apostolov začeli ustanavljati laiški sodelavci in apostolski pomočniki. Sveti Pavel namreč pozdravlja Cerkev v hiši Akvile in Priske. To so bili župljani, ki so se tam zbirali za verski pouk, molitve in evharistična slavja. Kristjane dvajsetega stoletja preseneča predvsem zvestoba, zavzetost in ljubezen prvih kristjanov, ki so bili odlični apostolski sodelavci.

Pregledati, oceniti in preveriti bomo morali svoje mišljenje, delo in poslanstvo. Laiški apostolat

je naša častna dolžnost — graditi in delati za Kristusovo kraljestvo. Postati bi morali podobni kristjanom v Solunu, ki so bili „vzor vsem vernim v Makedoniji in Ahaji“. Njihova gorečnost in delavnost za Gospodovo oznanilo se je širila povsod, kamor je šel glas o njihovi veri (1 Sol 1, 8). Laiki smo Cerkev. Razsežnost skrivnosti in poslanstva Cerkve opredeljuje našo misijonsko zavest in dolžnost. Naša civilizacija ne dopušča delavnemu človeku, da bi bil nedelaven opazovalec. Odločiti se mora, če noče biti ob robu dogajanj. Dekristjanizacija družbe prebuja vest kristjanom in zahteva, da krščansko nastopajo. Ali apostol — ali odpadnik. Danes govorimo o „zrelosti“ laikov. Le tisti je dozorel, ki se zaveda svojih dolžnosti in odgovornosti v Cerkvi.

Treba je, da vsi „izvršujemo resnico v ljubezni in rastemo k njemu, ki je glava, Kristus: iz njega prejema vse telo rast, ko se zlaga in sestavlja z vsakršno vezjo medsebojne pomoči, po delovanju, kakršno je primerno vsakemu posameznemu delu in tako samo sebe zida v ljubezni“ (Ef 4, 15–16).

Janez Jenko

Želimlje, binkošti, 10. junija, 1973.

Po birmi v želimeljski župniji je škof dr. Stanislav Lenič v zavodski kapeli blagoslovil križev pot, delo prof. Franceta Goršeta. Že prej, na praznik Marije Pomočnice, pa je inspektor Stefan Žerdin blagoslovil kipa Marije Pomočnice z Jezusom in sv. Jožefa, delo istega kiparja.

Po skoraj tritedenskem bivanju med nami je 20. maja odšel prof. Gorše naproti novim nalogam. Sredi nas je živel kot eden izmed nas, hkrati pa je neumorno ustvarjal nove umetnine. Glas njegovega dleta je prebijal zavodske zidove od zgodnjih jutranjih ur pa do poznega večera, utihnil je samo takrat, ko je prof. Gorše odšel v kapelo k maši, ali pa takrat, ko je utrujen prenehal z delom.

Bog je njegove napore blagoslovljal. Nastala so dela, ki jih lahko ustvari človeška roka samo po božjem navdihu. Iz svoje globoke zasidranosti v Boga nam je prof. Gorše dal štiri velike stvaritve: križev pot, kipa sv. Jožefa in Marije Pomočnice in relief na tabernakeljskih vratih. Uspelo mu je združiti pristno umetnost in izraz pobožnosti.

Dan pred odhodom je prof. Gorše imel konferenco in nam je razložil glavne misli, ki so ga vodile pri ustvarjanju in katerim je pripisoval poseben pomen.

Osrednja njegova misel je v tem, da je ideja izražena v čutnih oblikah. Zato svoje ideje, misli izraža v otipljivih oblikah.

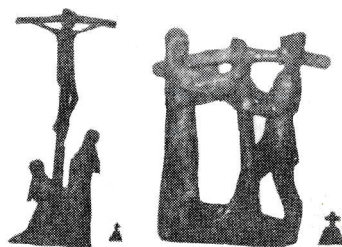
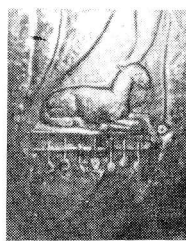
S kipom Marije Pomočnice je hotel na prav poseben način podati Marijo vladarico, in kar naj izraža roka z žezlom, ki je obrnjena navzgor. „Molčečega svetnika“ je predstavil kot nosilca gesla: Moli in delaj. Sv. Jožef drži v eni roki sekuro, z drugo pa izraža hrepenenje po molitvi — glava in roka sta v tesni povezavi. Križev pot, ki je že umetnikov enajsti, predstavlja predvsem iskanje živega izraza posameznih figur. Tako predstavlja Pilatov obraz

izraz moralca, pri križu je opazna predvsem zaokroženost brez trdih oblik. Pri vseh pa je vidna preprostost. Relief na tabernakeljskih vratih je podoba jagnjeta, sedečega na knjigi s sedmerimi pečati, okrog njega pa so odgrnjene zavese.

Kar prijetnejše je biti v naši kapeli, ko je v njej toliko umetniških stvaritev. Lažje in bolj zbrano lahko molimo, ko lahko tudi gledamo kipe naših zavetnikov in Gospodovega trpljenja.

Hvaležni smo prof. Goršetu za njegovo dobro voljo, ki jo je vložil v te stvaritve; zlasti pa smo mu hvaležni za njegov zgled pristnega krščanskega življenja in prizadevnosti pri delu.

aran

Salezijanski sotrudniki v slovenski Cerkvi

SOTRUDNIK

Sveti Janez Bosko, ustanovnik salezijancev, Hčera Marije Pomočnice in salezijanskih sotrudnikov, si je zamislil delo za krščansko vzgojo s sodelovanjem redovnikov, redovnic in somišljenikov v svetu. Pri tem je naletel tudi na težave zaradi ustreznega poimenovanja. Čeprav so bili salezijanci „prvi red“, Hčere Marije Pomočnice „drugi red“ in somišljeniki v svetu „tretji red“, ni hotel uporabljati teh izrazov. Razlogov za to je bilo več.

Ko je zavrzel tedanji, vsem razumljivi izraz, je moral poiskati novega. Najprej za salezijance neduhovnike. Salezijanci neduhovniki odločilno delujejo posebno pri vzgoji delavske mladine. Imenoval jih je po italijansko „Coadiutori“ – pomočniki ali sodelavci. Don Bosko je hotel povedati, da je delo, ki ga opravljajo duhovniki ali neduhovniki, isto in je enakovredno. Gre za isto delo, samo nekateri delavci so duhovniki, drugi pa niso. Mi jih po slovensko imenujemo „pomočnike“. Vendar pomočnik ni isto kot sodelavec, ker pomočnik nakazuje, da je nekdo prvi, drugi pa mu samo pomaga. Tega pa don Bosko ni hotel. Tako duhovniki in neduhovniki opravljajo isto delo in drug drugega pri tem podpirajo.

Podobno se je zgodilo pri somišljenikih, sodelavcih v svetu. Don Bosko jih je imenoval „cooperatori“, kar pomeni soopravljalci-soizvrševalci, sodelavci. V slovenščini imamo lep izraz „truditi se“, kar pomeni zavzeto delati in pri tem prenašati tudi težave. Ko so pred 90 leti iskali izraz za slovenske simpatizerje za don Boskovo delo, so uporabili izraz „sotrudniki“. Iz povedanega pa vidimo, da je pravi pomen besede „sotrudnik“ sodelavec, ki se z drugimi trudi pri istem delu. Za primer bi lahko navedli delavce v tekstilni tovarni: vsi proizvajajo blago za obleko ali perilo, in so zato vsi sodelavci pri istem delu. Tako tudi salezijanski sotrudniki izvršujejo isto delo kot salezijanci in Hčere Marije Pomočnice.

NAŠE POGLAVITNO DELO

Don Boskovo delo ima trojne korenine: najprej mu je Bog v sanjah pokazal, naj dela za zapuščeno mladino; potem je kot mlad duhovnik, posebno pod vodstvom sv. Jožefa Cafassa, „spremljevalca

pod vislice na smrt obsojenih“, v turinskih jetnišnicah spoznal vso tragiko mladih fantov in deklet in se prepričal, da toliko mladih ljudi iztiri s prave življenjske poti zaradi pomanjkljive verske vzgoje; končno ga je nepremagljivo vleklo k mladini, posebno k najbolj zapuščeni.

Ko je don Bosko 1841 začel svoje delo, ni bilo urejenega verskega pouka in verske vzgoje. Družine same, zaradi nezadostnega verskega znanja, niso mogle pripravljati svojih otrok na versko življenje v čisto novih življenjskih okoliščinah industrijskega gospodarstva. Fantje in dekleta, vzgojeni v tradicionalnem, statičnem kmečkem izročilu, niso bili pripravljani za spremenljivo dinamično industrijsko življenje. V novih okoliščinah je tradicionalna vzgoja skoraj vedno odpovedala.

Tridentinski cerkveni zbor je 1554 odločil, da mora vsaka župnija pod vodstvom župnika organizirati župnijsko katehezo. Bratovščina krščanskega nauka naj bi v adventnem in postnem času tudi drugače poskrbela, da bi otroci dobili približno 100 ur krščanskega nauka. Vsak gospodar naj bi bil poleg tega usposobljen in pripravljen, da bi svoji družini, otrokom in služinčadi razlagal nekajkrat na mesec krščanski nauk.

To zahtevo cerkvenega zbora so posebno v milanski nadškofiji, kjer je bil za škofa najprej sv. Karel Boromej in potem od 1606 njegov nečak Friderik Boromej, natančno izvršili. Bratovščine krščanskega nauka so nastale v vseh župnijah. Navdušenje je bilo tako veliko, da so pri župniščih postavili posebne domove, kjer so imeli mladi fantje – in ponekod tudi dekleta – posebno ob nedeljah priliko za pošteno zabavo. Vendar je bil glavni cilj takih domov pouk v krščanskem nauku in temeljita verska vzgoja. Te župnijske domove za verski pouk in za versko vzgojo so imenovali „oratorije“.

DON BOSKOV ORATORIJ

Ko je don Bosko iskal konkreten način, kako naj bi ogroženim fantom in dekletom na začetku industrijske dobe pomagal, da bi se primerno pripravili za krščansko življenje v novih okoliščinah, je prevzel „oratorij“, kakor je iz želje tridentinskega cerkvenega zbora zrasel posebno v milanski nadškofiji.

Don Bosko je začel zbirati okrog sebe ob nedeljah in praznikih fante, ki so prišli v Turin na vajeniški uk ali samo na težaško delo. Mnogim je poiskal delo, ali pa dobrega poštenega mojstra. Pogosto je pomagal celo sklepati delovne pogodbe, kar je bilo za tiste čase pred Marxovim manifestom 1848 nekaj izrednega.

V don Boskovem oratoriju v Valdoccu (Gosji dol) se je zbiralo ob nedeljah in praznikih 600 do 800 fantov. Vsem je bilo treba poskrbeti ustrezen verouk. Don Bosko vsega ni zmozel sam, zato si je poiskal usposobljene sodelavce, ali kakor sedaj pravimo, sodelavce.

Jasno je, da je don Bosko poskrbel tudi za telesne potrebe svojih fantov. Potreboval je pomoči v hrani, obleki, stanovanju in denarju. Zato si je poiskal dobrotnikov ali podpornikov za svojo ustanovo. Seveda so bili don Bosku najbolj dragoceni sodelavci in sopoučevalci krščanskega nauka, toda dobrotnikov nikakor ni zavračal.

Ko je pozneje don Bosko ustanovil družbi salezijancev in Hčera Marije Pomočnice, so redovniki in redovnice prevzeli skrb za verski pouk in versko vzgojo. Podporniki in sodelavci pa so skušali gmotno podpreti don Boskova prizadevanja. Tako se je pojem sodelavca spremenil v pojem podpornika.

DANAŠNJE RAZMERE NA SLOVENSKEM

Danes smo v podobnih okoliščinah, kot don Bosko na začetku svojega dela: naša mladina nujno potrebuje temeljito versko vzgojo in verski pouk.

Posebni zbor Ljubljanske salezijanske inspektorije je sklenil, da se bodo slovenski salezijanci z vso silo zavzeli za čas primerno versko vzgojo mladine. Naloga je težka in odgovorna. Sami je ne bodo zmogli. Zato se obračajo na prijatelje don Boskovega apostolata in prosijo, da bi jim pri verski vzgoji mladine priskočili na pomoč.

Verska vzgoja in verski pouk – tako odraslih kakor mladine – je ena izmed prvih nalog škofov in župnikov. Oni so prvi odgovorni za to delo. Vendar so škofje zelo veseli, če je kakšna redovna družba pripravljena prevzeti skrb in delo za določeno dušno-pastirsko nalogo. Prav tako so tudi župniki veseli, če se jim kdo ponudi, da bi jim pomagal pri katehizaciji v njihovi župniji.

KONKRETNE MOŽNOSTI

Verjetno bo mnogim salezijanskim sodelavcem zelo ugajal način dela za Cerkev. Mogoče bi radi vedeli, kako naj to uresničijo. Podali bomo nekaj zelo uresničljivih možnosti.

1) Skrb za temeljito versko vzgojo in verski pouk v domači družini. Naši sodelavci živijo v družini. Nekateri imajo kot starši otroke, drugi pa kot bratje in sestre ali sorodniki živijo skupaj z otroki. Tem otrokom lahko poskrbimo z ustrežno osebno usposobljenostjo boljše in klenejšo versko vzgojo.

2) Usposobitev za katehista ali katehistinjo! Nekateri imajo posebne sposobnosti za delo z mladino. Veseli jih delovati med otroki in doraščajočimi. Tem bi priporočili, da bi se vpisali v katehetski tečaj v Ljubljani ali v Mariboru. Informacije dobite na škofijskih uradih in pri vodstvu sodelavstva.

3) Sodelovanje pri katehetskem delu v župniji. Vsako leto pripravlja župnija katehetski dan ali praznik, na začetku ali tudi na koncu šolskega leta. Potem je treba pripraviti otroke na prvo obhajilo ali na prvo spoved. Kako važno je včasih, da staršem ali otrokom povemo spodbudno besedo, da vzamejo versko vzgojo in verski pouk bolj zares. Kako koristno bi bilo, če bi dušni pastirji pri vsem tem delu imeli v pomoč dobre sodelavce in sodelavke.

POSEBNE OKOLIŠČINE

Nakazane možnosti, posebno pa še Bratovščina krščanskega nauka pri nas niso stopile v našo versko življenje. V veliki meri je bil temu kriv obvezni verski pouk v ljudski in srednji šoli pred drugo svetovno vojno.

Ker so starši vedeli, da strokovno izobraženi kateheti v šoli učijo njihove otroke verouk, so bili nekako razrešeni velike dolžnosti verskega pouka v družini. V večini družin so potem toliko bolj zavzeto skrbeli za versko vzgojo.

Danes pa ni več verskega pouka v šoli. Verski pouk izven šole pa je zelo omejen, saj znese samo eno bomo uro na teden. Tudi verska vzgoja v družini je zaradi čisto novih razmer zelo pomanjkljiva. Tudi starši z najboljšo dobro voljo ne morejo več vzgajati svojih otrok, kakor so nje vzgajali njihovi starši, ker so razmere, v katerih živijo njihovi otroci čisto drugačne, kot so razmere v katerih so odraščali oni.

Prav zaradi pomanjkljivega verskega pouka in posebno zaradi pomanjkljive verske vzgoje, bi morali don Boskovi prijatelji in občudovalci še na poseben način pomagati pri katehizaciji otrok v domači župniji.

Mladi oznanjevalci

Že celo desetletje se ob prazniku sv. Dominika Savia zbirajo pri rakovniški Mariji Pomočnici ljubljanski ministrantje. Nič čudnega ni, če se po tolikih letih sprašujemo o smiselnosti takih srečanj. Gotovo pa se ob takih priložnostih pokaže tudi druga stran medalje: zavzetost in pripravljenost dušnopastirskih delavcev za krščansko vzgojo mladih fantov, ki naj bi vse življenje tako usmerili, da bi bilo njihovo bogoslužje vzorno. Del te želje je bil uresničen 13. maja ob navzočnosti skoraj tristo ministrantov iz Ljubljane in okolice.

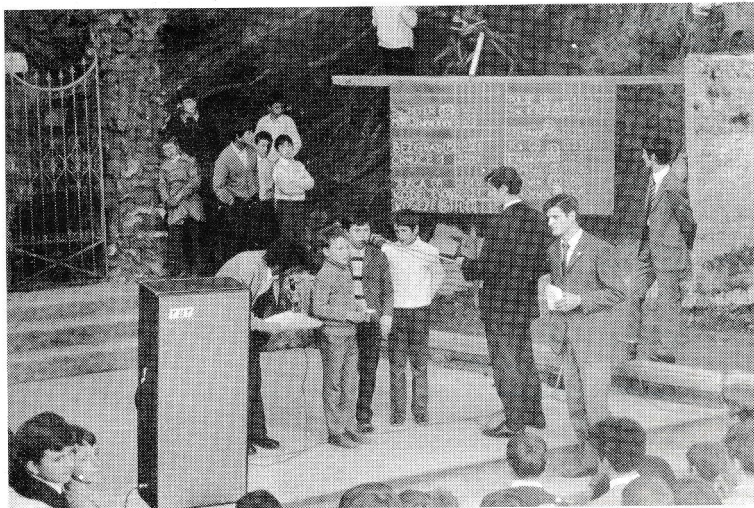
GLEDATI S SRCEM

Slovenski knjižni trg se je obogatil z lepo knjigo francoskega pisatelja Antoina de saint Exupérya: MALI PRINC. Osnovno sporočilo te — kot kruh preprosto bogate — knjige je, da z očmi ne vidimo bistvenega, ampak samo s srcem. Nekaj takega doživetja je bilo čutiti pri bogoslužju ljubljanskih ministrantov. Pisana obleka, različno delo, starostna razmaknjenost, krvna oddaljenost, širok razumski razpon, mozaičnost značajev je zunanja fasada iste notranjosti. Oči se ustavijo pri zunanostih, srce pa prodira v globine. Zato gorje, komur se bo njegova notranja luč stemnila. Za vsakega, zlasti pa za mladega človeka, je nevarnost, da ga preslepi bleščeča reklama. Odtod je izhajala pripravljalna ekipa in postavila za geslo ministrantskega shoda: ZA VSAKEGA BRATA IMEJ ODRPTE SRCE IN ODRPTE ROKE! To je geslo oznanjevanja, kar je bila tema celotnega srečanja. Oznanjevanje je namreč osnovna zahteva današnjega časa, to je tema, o kateri ne bomo nikoli

zadosti govorili, še manj pa jo v življenju izčrpali. Ministrantje so to nakazali pri bogoslužju: osrečujočo skrivnost božje navzočnosti moraš posredovati v vsakem času, pri vsakem delu, v vsakršni uniformi. Gotovo je danes še vedno največja zmeta, če Kristusa zapiramo v cerkev, če ministrantje mislijo, da mu smejo samo v uniformi služiti, športno igrišče pa naj bi bil kraj služenja posameznikovim sebičnim željam. Za nekatere je pomenilo to „pobogoočastenje“ vsakdanjega življenja neprijetno pretiravanje, na ministrante pa je napravilo vtis življenjskosti in zdrave zahtevnosti. (Bilo pa je občutiti nekaj zadrege pri tistih, ki so navajeni golega obredarstva.) Svetloba in tema, beseda in kretnja, petje in glasba, tihota in pridiga, skupnost in posameznik, hoja in stoja, slovesno in preprosto se je mešalo in kazalo na bogastvo vsakdanjega življenja, v katerem lahko na ta ali oni način pokažemo, da je vsakdo moj brat, kateremu moram seči ne samo v roke, ampak tudi v srce. To drugo tako redki dosegajo. Ministrantje se ne smejo ustavljati na pol poti.

ŽIVLJENJSKA OPORA

Za vsakega dečka je največji užitek, če se lahko s kom pomeri, če sme tekmovati in če ... zmaga! Prvo mesto je pravzaprav za vsakega duhovno zdravega mladega človeka največja nagrada in močna opora pri notranji rasti. Ministrantom ne zadostuje neko suho bogoslužje, ampak potrebujejo tudi junakov, na katerih se je to bogoslužje že uresničilo in uteljesilo. Ta namen je imel kviz, pri katerem je mogel vsakdo pokazati, koliko je „doma“ v dejanskem oznanjevanju. Kviz je namreč obsegal štiri področja: sveto pismo, velike može, Dominik Savio in šport. Sveto pismo je osnovni vir za naše oznanjevanje v iskrenosti in resnici; veliki može, zlasti iz domače preteklosti, kažejo, kako lahko po evangeliju živimo v vsakem času, Dominik Savio naj bi bil vsakemu ministrantu najbolj zaupen prijatelj; šport je tista panoga, ki mladega človeka sprošča in razpoloži za veselo oznanjevanje. Živahno tekmovanje ministrantov so še bolj poživljali akordi prijetne glasbe želimeljskih klerikov. Zanimivo je bilo opazovati, kako dostojanstveno stopajo desetletni fantje na prvo mesto, da dobijo nagrado. Že majhen otrok je pravzaprav to, za kar ga „napravijo“ odrasli ljudje in okolje. Ko bi se bolj zavedali, da je največkrat njihova usoda v naših rokah!

Po končani daritvi se je reka gorečih sveč — marsikatera pritrjena že v koščeno in utrujeno roko — ob razigranem pritrkavanju in pobožnem prepevanju, zlivala v cerkev. Cerkev je samo enkrat na leto tako polna. Samo enkrat na leto je mogoče tako doživeti Marijine litanije! Ob materi se vedno kuje usoda prihodnosti. Mati je bila tokrat brez, skoraj brez, mladih. Je to znamenje slabe ali pa samo drugačne prihodnosti?

NAJBOLJŠA BITKA

Španski politik Donoso Cortes pravi, da je molitev tista bitka, ki svetu več pomaga, kakor bitke vseh vojakov. Tako bitko smo bojevali od enajstih do polnoči tiste romarske noči. V cerkvi

Maj je za Rakovnik en sam praznik, nedelje so pa slovesni prazniki. Krona vsega je zadnja nedelja ali spomladanski romarski shod ob prazniku Marije Pomočnice. Letos se je tega shoda udeležilo izredno veliko ljudi. Ali je to znamenje večje duhovne žeje in krščanske poglobljenosti, ali pa je tudi to prepojeno z nemirom nenehnega potovanja in turizma? Kam je usmerjen kazalec slovenske marijanske pobožnosti?

„NOČ IMA SVOJO MOČ“

Tako pravi človeška modrost, ne da bi slutila globoko resničnost tega stavka. Koliko velikih del ali misli se je spočelo v zavoju noči, zunanji nevidnosti, skrivnostni obdanosti. Sonce ni nič v primeri z notranjo lučjo, ki prihaja od zgoraj.

Tako premišljuješ ob večerni slovesni maši pri lurški kapeli na sobotni večer. Noč razlije v človeku tisto prijetno žejo po notranji luči, ki jo prinaša Žena. Čim bolj se temni, tem bolj postaja notranjost razsvetljena. Zato se zdi, da je ljubljanski škof dr. Stanislav Lenič „zadel“ skrivnosti src Marijinih čistilcev, ko je govoril o „nadčloveku“. Katero srce, ki ne mara postati več kot je, nima kaj iskati pri Mariji. Kadarkoli se zaustavimo pri Mariji, čutimo, da nam je Bog „storil velike reči“ in nas „povišal“. Krščanski „nadčlovek“ je tisti, ki je pripravljen vse storiti, da zaživi Kristusa, da zavzame prvo mesto ponižnosti, dobrotelosti, strežbe, delavnosti, molitve... To je velika neizgovorjena Marijina pridiga, kadarkoli se ji približamo.

ALI VZTRAJATI ALI ...

Dandanes smo menda kar vsi „preroki“ in vendar smo v strahu pred prihodnostjo. Tako nekaj neznanega drvi proti nam! Kaj neki nam bo prinesla...? Ne, kaj ji bomo prinesli mi!

Salezijanci so po svojem poslanstvu učitelji vere. Niso mogoče poklicani, da tem mladim fantom vsaj od časa do časa pomagajo doživeti skupnost verujočih, vabeče višine prihodnosti, polnost zelene luči na razpotju? Gotovo pa morajo

salezijanci v skupnosti z vsemi dušnopastirskimi delavci nenehno kazati na potrebe mladih, buditi v srcih vseh ljubezen do njih in se zavzemati za bolj organizirano delo. Škoda bi bilo vso prehojeno pot prezreti, lepe možnosti spregledati in živeti v prepričanju, da je vse v redu. Zdi se, da vse to naravnost vpije po bolj organizirani pripravi na taka srečanja, ali bolje: po temeljitejši duhovni vzgoji. Tega ne smemo opustiti, onega pa ne zanemariti.

S. Hočevnar

so bile še vse klopi polne. Kot romarji smo prišli k Mariji predvsem kot reveži in zato smo jo prosili za toliko stvari. Rožni venec nas je združil v občestvo vse slovenske Cerkve, ki potrebuje velikodušnih in navdihnenih Kristusovih učencev, pogumnih očetrov, z vsem dobrim blagoslovljenih mater, zavzetih laičnih apostolov, pravih duhovnikov in redovnikov. Nismo pozabili niti na mlade, ki so mogoče tisto sobotno noč iskali srečo po lokalih, zapravljali mladost v pijanosti ali brezdelju, ali pa so utrujeni od napornega dela in mladostnega prizadevanja zaslužno počivali. Upamo, da je tisto noč vse dosegel Marijin blagoslov.

Globoka zbranstvo, navdušeno sodelovanje, naravnost otipljivo zaupanje na obrazih, nas prepričuje o tem, da naša vera ni bila ogoljufana.

„DAJTE JIM KRUHA“

Nedelja, 27. maja. Že pri prvi maši zjutraj je veliko število ljudi iskalo kruha božje besede in Kristusovega telesa. Kako borna je vsaka beseda izgovorjena temu ljudstvu! Kaj bi bilo, če ne bi Kristus tudi tokrat vzel kruh, ga blagoslovil in razlomil? . . .

In tako se je vrstilo ves dopoldan. Ob devetih je bila slovesna maša, ki jo je daroval dekan mesta Ljubljane in škofov vikar za Ljubljano, kanonik Jožef Kvas. Lepo je predstavil Marijin pomen v krščanskem življenju.

Popoldanska pobožnost privabi navadno veliko ljudi. Toda to je sredi popoldneva: pomlad, maj, sonce, prijatelji, znanci, načrti . . . Starejši v cerkvi molijo, mnogi ostanejo rajši gledalci. Ta popoldanska pobožnost se je že večkrat spremenila. Mar ni tudi to znamenje spreminjajočega se občutja? Zdi se, da še tako lepa procesija, kljub lepemu petju, dobri ozvočenosti, velikemu številu, ne prodre v globine srca in vesti, od koder bi kar samo od sebe prihajalo vprašanje: „Gospod, kaj nam je storiti?“ Zadnji dve leti sta bili zelo lepi procesiji. Mnogi so se navdušili, mnogi občudovali, mnogi je niso mogli prehvaliti. Vendar je znamenje, ki nas vabi naprej, k temu, kar še pride, kar moramo še poglobiti . . .

Nedeljo za ministrantskim živ-žavom, 20. maja, je Rakovnik sprejemal verjetno najiskrenejše romarje: slepe brate in sestre iz cele Slovenije. V spremstvu vodičev-šudentov so Rakovnik osvojila topla človeška srca, ki jih je življenje prikrajšalo za svetlobo sonca. Pa, kaj bi tožili! Sonce je, je, ker ga slutimo, ker ga v globini srca čutimo! (Župančič)

Lani se je rakovniško Marijino svetišče in skupno srečanje slepim tako priljubilo, da so se hoteli letos sniti na istem kraju. Prišli so še v večjem številu in veseli, da jih to pot vendar ni „pral dež“!

Zamislimo se vsi: ničesar niso videli; ne vedo, kakšni so drugi romarji, kakšna je cerkev, duhovnik, ki jim govori. Vsa ta zunanost, na katero „toliko damo“, o kateri po vsakem potovanju govorimo, jim je ostala tuja. Pa vendar je bilo njihovo doživetje izredno globoko. Pred mašo so imeli v cerkvi skupno prireditev. Nastopali so slepi sami, zatem mladinska skupina, salezijanske sestre in nekaj bogoslovcev. V precejšnji pestrosti je čas hitro potekal. Ob doživetem prepevanju mladih je vseeno najbolj vžgala izvirna pesem (besedilo in melodija) slepe bolnice na vozičku.

Sveto mašo s homilijo je imel p. Polikarp, frančiškan, njihov že dolgoletni prijatelj in spovednik. Njegovega prihoda so se vsi veselili. Razložil jim je, da je najbolj veselo to, ne da so zbrani v tolikem številu z vseh koncev Slovenije, mnogi že med seboj poznani, ampak to, da je Kristus med njimi, On, ki vse med seboj povezuje in združuje v eno samo družino – Cerkev.

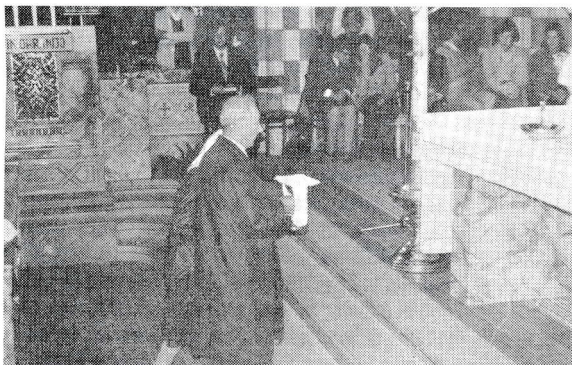
Po končani maši so imeli skupno kosilo na Rakovniku. To je bilo zanje prav tako neko nepopisno doživetje. Petja, pozdravov, šaljivk, pogovorov, vprašanj, dobrih želja noče in noče biti konec. Res, ne živi človek samo od kruha!

Popoldansko pobožnost so opravili pri lurški votlini. V njihovi družbi se odlično doživi maj, Marija, Cerkev. Pesem za pesmijo je kot mogočno osvajanje sončne gore! Zahvalna pesem iz njihovih ust je bila posebno doživetje. Obupani, razočarani in nezadovoljni bi bili v njihovi družbi ozdravljeni. Kdo ve, če nam Bog prav prek njih ne ponuja pomoč, daje tolažbo, kaže pot, pa smo mi, ki imamo zdrave oči, slepi, oni pa vidijo.

Nobeno slovo z Rakovnika ni bilo tako pristrčno in ganljivo kot njihovo. Gotovo vedo, da so bili pri Mariji Pomočnici.

S. Hočevar

Iskreni romarji

VELIKO ODKRITJE V VZGOJI

Za versko rast katoliškega kristjana smo do nedavnega smatrali, da je osnovnega pomena verski pouk v ljudski šoli. Danes ne samo zato, ker v novih okoliščinah verouka več ne poučujemo v sklopu šole, pač pa zaradi novih znanstvenih spoznav pripisujemo še večjo važnost predšolski dobi in posebno še nežni detinski dobi, to je od rojstva do četrtega leta starosti. Mnogi trdijo, da se osnovni odnos človeka do Boga oblikuje do četrtega leta starosti. Zato morajo tudi krščanski starši skrbeti, da bodo svojim otrokom položili temelje za versko življenje.

OTROKOVA OSNOVNA IZKUSTVA

Vzgojitelj se mora vživeti v otroka. Šele potem, ko vidi, kaj otrok čuti, ga more pravilno vzgajati. Prvo doživetje, ki ga otrok izkusi, je občutje življenjske in bivanjske ogroženosti. Otrok je silno nebogljen. Če odrasli zanj ne skrbijo, lahko v nekaj dneh umre, saj si sam ne more v ničemer pomagati. Popolnoma je odvisen od drugih. Prav zato mora biti mati stalno ob otroku in nad njim bedeti. Otrok mora čutiti, da je mati ob njem in je pripravljena, da mu vsak trenutek pomaga.

Tako postane mati izvrševalec božje ljubezni. Bog otroka zelo ljubi, saj ni samo njegova stvar, pač pa je postal tudi njegov otrok pri krstu. Toda Bog nima rok, da bi namesto otroka storil toliko reči, ki jih otrok še ni zmožen narediti. Za otroka so božje roke materine roke. Bog nima ušes, da bi slišal otrokovo tožbo. Božja ušesa za otroka so materina ušesa, ki slišijo otrokovo potrebo in mu pomagajo. Bog nima nog, da bi prihitel otroku na pomoč. Materine noge so za otroka božje noge, ki so vedno pripravljene narediti korak k otrokovi zibelki. Bog ne more po človeško ljubiti, zato je dal otroku mater, ki je otroku namesto njega božja ljubezen.

Kakršna je mati, tako je osnovno izkustvo otroka o Bogu. Saj potem, ko je otrok starejši, vse to, kar je lepega, plemenitega in dobrega, prenaša na Boga.

KAKOR JEŽ IN POLŽ

Jež junaško koraka po podu. Kakor hitro pa začuti nevarnost, se zvije v klopčič in nihče ga ne more premakniti naprej. Če drezamo vanj, se še tesneje sklene v klopčič. Z vso silo se brani proti vsakemu vplivu od zunaj.

Isto velja za polža, ki se takoj, ko se čuti ogroženega, potegne v svojo hišico in se ne pokaže ven, dokler ni vse varno.

Tako je tudi z otrokom. Kakor hitro otrok začuti nevarnost, se sprožijo v njem obrambni mehanizmi, ki skušajo otroka zaščititi pred nevarnostjo. Otrok ima silno tanek čut za to, če ga kdo ima rad ali ne. Če otrok začuti, da mu kdo ni naklonjen, se temu otrok postavi v bran in se upre vsakemu njegovemu vplivanju. Vplivanje pa v našem primeru pomeni vzgojo. Če se čuti otrok ogroženega, nezaželenega, če je otrok komu v nadlego, če otroka kdo nima rad, se pred tistim otrok zapre in se postavi proti njemu v bran. Prav tako, kakor jež ali polž.

V klopčič zvitega ježa nikamor ne spraviš in v svojo hišico zaprtega polža nikamor ne zvabiš. Tako je z otrokom, ki se čuti ogroženega: ne pusti se vzgajati, zapre se sam vase in negativno reagira na vse še tako dobro namerne vzgojne vplive.

OTROKA MORAMO IMETI RADI

Osnovno zadržanje staršev do otroka je: otroka moramo imeti zelo radi. Pokazati mu moramo svojo ljubezen tako, da vneta zanj skrbimo. Otroka moramo imeti v bližini, tako da otrok čuti, da smo ob njem. Za otroka moramo imeti čas. Takrat mu moramo biti na voljo, kadar nas potrebuje.

Vsak otrok ima svoj biološki cikel ali krog: glad, žeja in nahranjevanje. Nekateri potrebuje nege bolj pogosto, drugi pa bolj po redko. Dobra mamica mora najprej odkriti otrokov biološki cikel in otroka po tem ciklusu negovati.

OTROKOV ŽIVLJENJSKI PROSTOR JE MATI

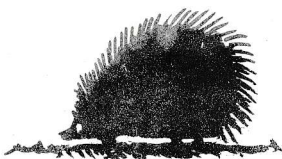
Vsako živo bitje ima svoj življenjski prostor, v katerem pride na svet, se v njem dobro počuti in v njem najlepše raste. Otrokov življenjski prostor je mati. Nekateri govorijo o binomu mati—otrok. Otrok potrebuje matere, mati pa potrebuje otroka. Zato morata biti otrok in mati prvo leto vedno skupaj, drugo leto zelo mnogo skupaj, tretje in četrto leto pa mnogo skupaj. Mati mora pokazati otroku svojo ljubezen s tem, da mu žrtvuje svoj čas.

Zato je nadvse priporočljivo, da si matere tako uredijo svoj življenjski načrt, da bodo mogle biti prva štiri leta skupaj s svojim otrokom. Če pa to ni mogoče, pa naj storijo vse, da bodo vsaj prvih devet mesecev vedno pri otroku. To jih bo verjetno mnogo stalo. Vendar naj izkažejo otroku to ljubezen in zanj žrtvujejo svoje najdragocenejše, svoj čas.

Valter Dermota

VERSKA VZGOJA

v detinski
dobi

Naše NOVE maše

Letos nam je Gospod podaril tri novomašnike: Antona Bedenčiča iz Ljubljane, Stanka Hočevarja iz Škocjana in Jožeta Kramerja iz Bistrice pod Svetimi gorami. Pripoved o njih smo želeli poglobiti in popestriti takole: najprej smo si želeli besede našega ljubljanskega škofa, dr. Stanislava Leniča, ki je referent škofovske konference za duhovne poklice v Sloveniji. Napisal nam je pristrčne, pa tudi premisleka vredne misli. — Pred opis posameznih novih maš, ki so prava slavja našega krščanskega ljudstva, smo dali pogovor s posameznimi novomašniki. Zastavili smo jim več ali manj ista vprašanja. Njihovi odgovori odsevajo njihov pogled na duhovništvo, na apostolat, na pozitivne in negativne strani našega verskega življenja in dela. Ko bodo brali svoje sedanje odgovore čez 25 let ob svoji srebrni maši, želimo, da bi lahko rekli: „S talenti, ki mi jih je dal Gospod, sem dobro trgoval!“

stk

MINILE SO LETOŠNJE NOVE MAŠE . . .

Na praznik sv. Petra in Pavla letos je bil v ljubljanski stolnici zares veličasten prizor: 29 novomašnikov, dva diakona, ki bosta novomašnika jeseni (in, če Bog da, se jima bo pridružil še tretji), je napolnilo prezbiterij stolnice. V stolnici strašanska gneča, verno ljudstvo je vztrajalo dve uri in pol. Morda na nas, ki vsako leto vidimo podoben prizor, ni napravilo takega vtisa kakor na tujce. Navzoča sta bila rektorja bogoslovij iz Frankfurta v Nemčiji in iz Innsbrucka in sta oba rekla, da kaj takega še nista doživela. Innsbruški rektor je rekel: „Kaj takega nisem še nikoli niti na vernem Tirolskem doživel“.

Potem so se naši novomašniki razkropili po naših župnijah. Kaj vse so tiste dni doživljale župnije. Koliko veselja, pristne vere in pobožnosti, pa tudi neke bahave razigranosti. Še vedno ima nova maša svojo moč, čudovito moč. Božje ljudstvo, ki je samo kraljevo duhovstvo in svet narod“, se razveseli, da je nekdo izmed njega vzet in določen, da se ves in popolnoma daruje, po svoji službi daruje za svoje ljudstvo, med njim, z njim in zanj živi. To je tista skrivnostna sila, ki razgiba naše župnije.

Nove maše so minile, prišli so spet navadni delavniki, prišel je vsakdan, stvaren in trezen. Zato je prav, če tudi mi trezno pogledamo na našo stvarnost. Tele misli se mi vsiljujejo:

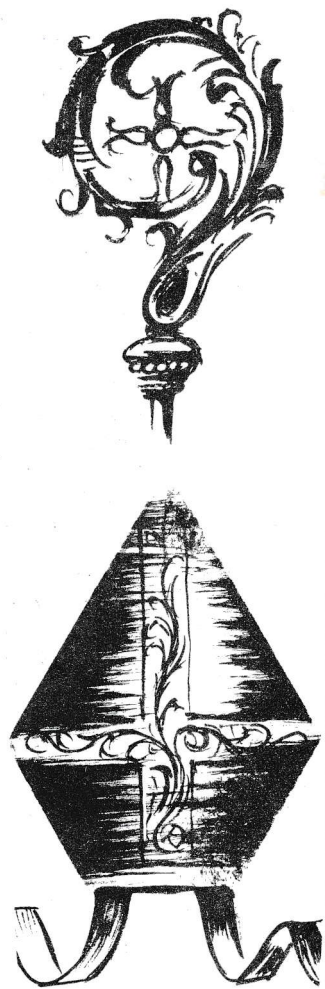
1. Imeli smo toliko novih maš kakor še nikoli po vojski, pa tudi prej redko. To bi nas lahko spravilo v neko zasanjanost, da je z nami vse v redu in bo šlo tako, če ne še bolj naprej. Pa ni res tako. Vsi, ki imamo opravka z duhovnimi poklici, s skrbjo ugotavljamo, da naglo drsimo navzdol. Imamo mnogo objektivnih vzrokov (manjše družine, razbijanje družin zaradi zdomstva, nagli premiki v strukturi našega podeželja itd.). Poleg tega pa so tudi vzroki subjektivne narave. Tudi naš mladi rod in nas vse z njim je zajel nemirni val potrošništva, negotovosti, dvoma, uživanja, neomejene svobode . . . Ne bomo se čudili, če se v takem ozračju mlad človek težje odloča za dokončno usmeritev in darovanje svojega življenja.

2. Zato naš mora vse prevzeti skrb za poklice. Še naprej bodo rasli le iz dobrih družin (seveda so izjeme vedno možne po božji ekonomiji). Skrbimo vsi za verne mlade družine, v katerih bo ljubezen, molitev, smisel za odpoved. Poklici so in bodo „klici od zgoraj“, zato je zanje potrebna naša molitev in žrtev.

3. Še ena misel, ki jo težko povem, pa mislim, da smo dolžni iti z resnico na dan. Nikogar nočem pri tem obsojati, ker je vsak človek, tudi vsak mlad duhovnik, po svoje „neizrekljiv“. Gospod je tisti, ki nas bo sodil. Vendar se človek vprašuje, kako je mogoče, da je nekdo po dolgoletnih pripravah, preizkušnjah in prisegah o popolni svobodi izbire premišljenega poklica, mogel tako kmalu ugotoviti, da „mora spremeniti svojo službo“. Zares, velika skrivnost, za božje ljudstvo tudi velika žalost. Tudi tukaj se moramo vprašati, kje vse se skriva krivda in vzroki. Ali naša celotna vzgoja, pomanjkanje neponarejenosti in čuta za zvestobo dani besedi. Kardinal Alfrink je nekoč govoril vernikom o duhovnikih in jim je rekel: Vi ste odgovorni za svoje duhovnike. Duhovnik nima družine, vi vsi morate biti njegova družina, dajte mu vsi čutiti, da ste njegovi in on vaš, dajte mu čutiti, kako vam je potreben in zaposlite ga. — Predvsem pa moramo vsi skupaj moliti za svetost in zvestobo naših duhovnikov.

Vam, dragi letošnji novomašniki, in vsem, ki za vami prihajajo, bi rad povedal samo tole Mauriacovo besedo: „Zame je najmočnejša pridiga vedno bilo duhovnikovo življenje. Nič posebnega mi nima povedati dober duhovnik s svojo besedo, jaz ga le opazujem in to mi je dovolj.“ Zato bodite tudi vi po Pavlovih besedah s svojim delom in življenjem „vonj Kristusov za Boga“.

+ Stanislav Lenič

POGOVOR Z NOVOMAŠNIKOM TONETOM BEDENČIČEM

Tone, zdaj si duhovnik. Ali se ti zdi, da je nova maša globoka prelomnica v tvojem življenju?

Ne! Nove maše ne čutim kot prelomnico, temveč le kot stopnico na poti moje usmerjenosti in dela. Lahko rečem, da je tista globoka prelomnica bila pred leti ob spoznavanju in odločanju za duhovniški poklic.

Ti si že deloval med mladino in to že nekaj let pred posvetitvijo. Kaj te je nagnilo, da si si izbral poklic duhovnika in zakaj si se odločil delovati ravno med mladino?

Tu je najprej dejstvo, da je Kristus tisti, ki kliče prvi. Nato je odločitev oziroma odziv. V začetku je lahko neka pritegnitev. Vendar ta pritegnitev ali simpatičnost mora preiti skozi ogenj premišljevanja, dvomov in iskanja smisla duhovništva, ki ga mora vsakdo sam najti in tudi sam dati odgovor. Ta smisel pa se pridobi s premišljevanjem Kristusovega življenja in delovanja, kakor tudi s smislom poslanstva Cerkve. Zame je duhovništvo ustvarjalno delovanje, osvobojevanje človeka pred zaslužjenostjo lastne zaprtosti, torej prav isto kakor je delal Kristus: odpreti človeku spoznanje o lastnem samopreseganju, o njegovi odprtosti v neskončnost, o njegovi zmožnosti, da lahko sprejme v sebe božje življenje... in zakaj ravno med mladino... ne vem, zdi se mi, da to nosim v sebi. Zato sem salezijanec. Samo škoda, da imajo salezijanci vse manj interesa za mladino, vsaj tako se mi zdi.

Ali si doživel kakšen poseg v svoje življenje? Kako si ga doživel?

Življenje, da živim in lahko spoznavam božjo ljubezen – že to je vse en sam božji poseg. Odvisno je le od mene, če sem ga sposoben doživeti, spoznati. Če bi bilo kaj več, bi bilo hlastanje po nekakšnih čudežih. To pa je beg pred lastnim odločanjem. In še vsako zares intimno doživetje trenutka z Bogom, to so največje osebne skrivnosti in se nikoli tudi ne dajo primerno izraziti. To se lahko odrazi le na življenju in delovanju poedinega duhovnika.

Kaj te pri duhovnikih najbolj moti?

To, da strukture delajo duhovnike in ne duhovnik strukture. Z drugimi besedami, da svet spreminja duhovnike in ne duhovniki s svojo prerošnostjo svet. Smo oznanjevalci vesele novice, toda brez lastnega doživetja tega veselja. Ne moremo se izkupati iz uradniškega pojmovanja duhovnika. Premalo poleta in toliko zagrenjenosti. In naj še dodam, da ravno soočenje s tem je največja težava pri odločitvi za duhovniški poklic. Kdor ni tega prej doživel, ta bo kaj hitro razočaran.

Kakšno bodočnost ima salezijansko delo v Sloveniji?

Ne vem, če je sploh potrebno govoriti o nekem posebnem salezijanskem delu, saj ne vem, če bi lahko naštel kaj župnij, kjer lahko rečemo, da se resnično in z vso vnemo in organiziranostjo v okviru inšpektorije ukvarjajo z mladino. In še tam, kjer zbiramo mladino, zbiramo ne tisto zapuščeno, katera je naš cilj, ampak le najboljšo, ostalo pa pošljemo...

Kako gledaš na današnjo mladino?

Z velikim upanjem in zaupanjem. Je zelo odprta, toda tu je tudi problem. Vprašanje je, kdo bo prvi napolnil njihovo odprtost, misel potrošništva ali tista globlja potreba po življenju ljubezni, dobrote, pravičnosti. Ali naj se človek hvali s tujim perjem, s tem, kar ima ali z lastnim bogastvom, s tem, kar je. Razveseljivo je, da se mladina širom sveta upira tej potrošniški miselnosti. Toda tu prihaja v konflikt s starejšo generacijo, ker ravno v tem vidijo svoj cilj. Zato tako veliki konflikti, ker si želi mladina poiskati neki bolj pristen in bolj človeški način življenja. Seveda pa je v oviro tudi sam tehnični aparat, kajti tempo življenja je vedno hitrejši, vedno manj je časa, vedno več se proizvaja in vedno več se mora porabiti. In potem za drugo ne ostane časa.

Kako si doživljal razvoj svojega duhovniškega poklica?

V mladosti sem gledal na duhovništvo z otroškimi in pravljličnimi očmi. To me je gnalo naprej. Bil sem kakor princ, ki hoče odkriti skrivnostni grad. In ko pride princ v ta skrivnostni grad, hoče kaj zvedeti o njem, pa mu ne zna nihče kaj dosti povedati, le da je tu neka skrivnost. In potem gre na pot iskanja, raziskovanja... Mislim, da se je to dogajalo ravno v dobi srednje šole. Vse je izgledalo, da se

NA KODELJEVEM

Letos je Ljubljana slavila svoj praznik, imela svoje rekordno število novomašnikov. Svoj delež k temu je prispevala tudi župnija Kodeljevo s svojim novomašnikom — salezijancem Antonom Bedenčičem.

Župnija je pripravila sprejem novomašnika že na praznik sv. Petra in Pavla pred večerno mašo. V prijetnem domačem župnijskem vzdušju so se vrstili

iskreni pozdravi od najmlajših do najstarejših. Vsakdo mu je izročil simbolični dar. Moški in mladinski pevski zbor pa sta občutja vseh izrazila v besedi in melodiji.

Na dan novomašnega slavlja se je župnija pripravljala s tridnevnicco, ki jo je vodil dr. Jenko Janez.

V nedeljo zjutraj je vsa župnija in tudi mnogo ljudi iz okoliških župnij s povabljenimi gosti čakalo na prihod novomašnika. Ko je bila ura devet, je stopil pred cerkvena vrata. Tu je bilo kratko slovo in blagoslov

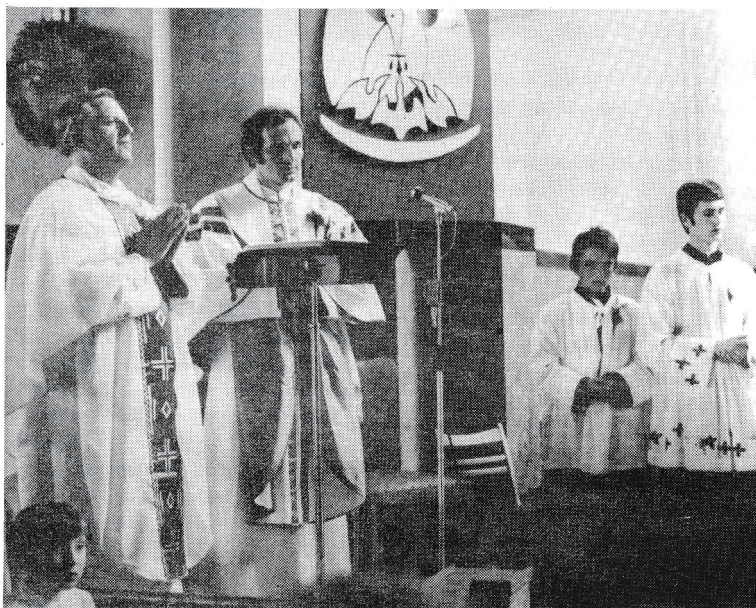
zadrževal pri čustvih, temveč je s svojo besedo globoko zarisal veličino in težave duhovnika, smisel samega poklica, popolnoma v duhu današnjega časa in koncilске miselnosti.

Za darovanje je mladina prinesla darove. Bili so iz študentske skupine. Vsi ga prav dobro poznajo, z nekaterimi pa je tudi skupaj ministriral, ko je bil še na Kodeljevem. Naj omenim, da mnogi še zdaj ministrirajo. Recitacija, ki je spremljala ves ta obred, je poudarila notranjo potrebo še po drugem kruhu in vinu, kar naj Kristus spremeni v svoje telo in kri, saj „tkivo tvojega telesa je spleteno iz ljubezni“.

Po končani maši se je novomašna slovesnost nadaljevala na Rakovniku, kjer je bilo slovesno kosilo za sorodnike in povabljenе. Za prijetno razvedrilo so skrbeli rakovniški Rokovnjači. V prijetnem ritmu domače glasbe so veliko pripomogli k domačnosti in veselemu razpoloženju. Sestre, ki so imele največji delež, namreč s pripravljanjem kosila, so poskrbele, da ni nihče odšel lačen od mize.

Dan veselja in zahvale, dan, ki ga je Gospod naredil, smo končali pred romarsko podobo turške Matere božje. Zapeli smo litanije v čast in zahvalo nebeški Materi, katerim je sledilo še nekaj Marijinih pesmi. Za konec smo zapeli še Tebe Boga hvalimo. Pred slovesom se je novomašnik vsem toplo zahvalil in zaželel, naj vsakdo ponese nekaj tega veselja tudi na svoj dom.

Zvečer se je okoli novomašnika zbrala mladina treh ljubljanskih župnij. Bili so to mladi, s katerimi je že kot bogoslovec prišel v stik, ko je med njimi deloval. Presenetili so ga z darovi in prisrčnostjo. Nato so se vsi skupaj prijetno poveselili in pozabavali. Preden so se razšli, so še enkrat stopili v krog, zapeli nekaj narodnih, cerkvenih pesmi in nabožnih popevk in tako izrazili svojo zahvalo Bogu za ta dan.

pripravljamo le na neko tehnično izvrševanje višjih upravnih inštanc. Duhovnik ni uradniška služba, je preroška, zato mora duhovnik govoriti iz sebe, iz svojega notranjega spoznanja in prepričanja, ne pa nekaj, kar se je bil naučil. To lahko dela vsakdo. Današnji duhovnik salezijanec bi moral s preroško močjo, z nekakšno vrsto revolucionarnosti, prebujati mlade iz potrošniškega individualizma k pristnim človeškim odnosom.

matere. Pevci so zapeli „Oj hišica očetova“. Marsikateremu se je tedaj utrnila solza.

Spremistvo je novomašnika že čakalo pred vrati: ministrantje in somaševalci. Bilo jih je šest: inšpektor Žerdin, ravnatelj Levstik, Turšič, Bogataj, prof. Šporn in Ciglar. Ko se je novomašnik oblekel, je spredov krenil v cerkev. Pred oltarjem so mu izročili križ in slovenski šopek. Ves obred je spremljala globoka in doživeto povedana recitacija.

Novomašniku je govoril Franc Levstek. Ni se dolgo

Kaj te je nagnilo, da si se odločil za duhovnika?

Duhovništvo sem vedno doživljal kot nezasluzen dar. Zdaj sem pa komaj začel slutiti, kako velik je ta dar! Vseskozi me je neka notranja moč vabila v ta poklic. Kajpada so prišli trenutki, ko sem se moral tudi sam — brez kake druge vablji-vosti — svobodno odločiti.

Motivov je bilo več: najprej globoko prepričanje, da me Bog kliče, potem iskrena in močna navezanost na Cerkev, kakor tudi velika duhovna lakota slovenske mladine in mladih staršev-vzgojiteljev. Skratka, moram reči, da me nič tako ne prevzame, kakor skrivnosti človeškega srca, duše, vesti. To presega zdaleč vso fino mehaniko. Zato me je vedno „vlekel“ poklic „duhovnega mehanika“.

Si doživel kak božji poseg v svoje življenje?

Resno vprašanje, nekoliko predrzno, toda stvarno! Lagal bi, če bi zanikal. Bili so trenutki, za katere vem, da niso bili prav nič moji, ampak so se prikradli kot blisk v dušo in jo razsvetlili, prevzeli, očistili, napolnili, usmerili. To ni, končno, nič posebnega, tega je vsakdo deležen bodisi v zbrani molitvi, bodisi pri resnem prizadevanju ali predanem premišljevanju. Zlasti pa sem doživel ta božji poseg, ko sem obupal nad svojo majhnostjo in sem se bal naprej. Človek ne more misliti, kako je Bog bogat v svojem usmiljenju.

Kaj je v današnjem človeku zgrešenega in kako mu pomagati?

Velika nevarnost za slovenskega človeka je, da zamenja lestvico vrednot: da začne bolj ceniti materialno kot duhovno, da bi hotel vse imeti in ničesar biti, da bo rajši gospodaril kot ustvarjal, da se bo prepustil brezsilnosti, družinskemu razkranjanju in potepal osebno odgovornost pred Bogom in človeštvom ter se pustil pomasoviti in postati anonimen.

POGOVOR Z NOVOMAŠNIKOM STANETOM HOČEVARJEM

Rešitev vidim v tem: poživiti slovenskemu človeku duhovnost, jo širiti prek bogoslužja, občil, duhovnih vaj, spovedovanja in raznih posvetovanj ter vzgajati družine, iz katerih bodo prihajali bolj „odrešeni“ ljudje.

Kaj te v duhovniku najbolj moti?

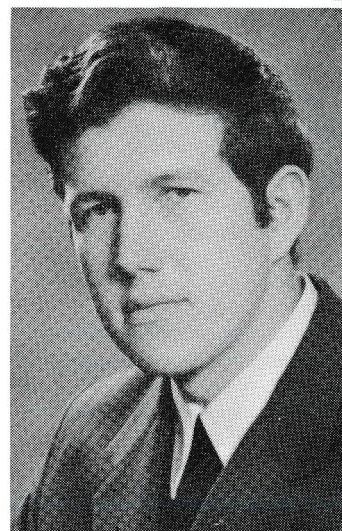
Uradnost in brezdušnost pri bogoslužju ter premajhna gorečnost za duhovne potrebe našega človeka.

Kakšno bodočnost ima salezijansko delo pri nas?

Osebnostno mislim tole: nujno je, da vzgoji čimveč pravih salezijancev v svetu, ki bodo z vsem srcem in dušo zaživelili don Boskovega apostolskega duha in sodelovali s krajevno Cerkvijo. Istočasno je treba napeti vse moči za pravilno katehizacijo: dobri učbeniki, primerni pripomočki, zadostno število katehetov in strokovnjakov. Največ bi pa lahko in morali storiti za zdravo duhovnost med slovensko mladino: dobro pripravljene duhovne vaje, primerna literatura, življenjska predavanja in ne bi se smeli bati zanje pripravljati bogoslužja, ki bi prevzelo vse njihovo življenje, da bi tako res bilo „po pameti“!

Kako gledaš na današnjo mladino?

To vprašanje se vedno ponavlja, je pač taka moda. Osebnostno mislim tako, da ne smemo preveč „zapičiti“ pogleda v trenutno sedanost. Za seboj imajo

leta, ki so jih krojili drugi, ne oni sami. Njihova prihodnost je še velika. Mislim, da so ljudje sedanosti. In če toliko govorimo o krizi, potem je skoraj normalno, da se ta kriza opazi najbolj med njimi. Zadaž za vso zunanostjo pa je tista topla človeška duša, ki hoče biti dobra, ki se bori za ideale itd. ... Mislim, da moramo vsi skupaj razbrskati ta pepel, ki smo ga vsi nanesli, in pomagati, da se žerjavica razžari.

Kakšnemu duhovniškemu delu bi se rad posebej posvetil?

Moja posebna ljubezen bi bila tale: zavzemati se z vsemi modernimi sredstvi (npr. z občili) za zdravo duhovno in moralno življenje med mladino in mladimi zakonci.

Ali ti je duhovniški poklic privlačnejši v ranih letih, ali ti je danes, ko si ga dosegel?

V zgodnji mladosti se mi je zdelo duhovništvo nekaj silno imenitnega, potem je postalo zahteva srca, nato sem se ga prestrašil, zdaj pa nem strdim nad lončenostjo svoje posode in božjim darom, ki je vanjo položen.

„Škocjanska župnija doživlja te dni žetev, ki je letos okrašena s cvetjem novomašnega veselja. To izraža tudi ta simbolični šopek: iz klasja, trtnih mladik in novomašnih nageljnov...“

Tako se je v četrtek, 28. junija, začel v Škocjanu na Dolenjskem teden velikih slovesnosti, ko je življenje v župniji zavrelo s tako elementarno silo, da je preseglo vsako pričakovanje. Zdelo se je, kot bi orjaško razprostranjena župnija — saj sega skoraj od Krke do Mirne — v teh dneh vse svoje hribe in ravnine potegnila k sebi v srce in tu pokazala, kaj je in koliko zmore. Štiri dni so se doživetja kopičila, cerkev pa vsak večer bolj polnila, tako da se je ob višku, v nedeljo dopoldne za novo mašo, uprla gneči in več kot polovico svojih ljudi pustila zunaj po trgu.

Veliko je bilo raznih izrednih gostov, ki so zaslužili pozornost: pozornost je pritegovala kot biser skladno prenovljena cerkev in še marsikaj drugega; toda najbolj je človeka pritegnilo in navdušilo sodelovanje ljudi. To je bilo enkratno! Že v četrtek večer, ko je nadškof dr. Jožef Pogačnik posvetil novi oltar, je ob oltarju sedela cela vrsta gospodarjev in gospodinj iz vseh koncev župnije. Pri prvi maši na novem oltarju je bilo res apostolsko vzdušje: nadškof somašuje z domačimi duhovniki, verniki berejo berila, razlagajo posamezne dele, prinašajo darove, zastopniki enajstih cerkva v župniji izrazijo prošnje za vse potrebe, zahvala v imenu vseh so doneči otroški vzkliki po obhajilu „Kristus, hvala ti!“, iz vseh grl doni pesem. Na koncu sta prevzela besedo mladinka in mladinec in vse skupaj uglasila za naslednji dan. Župljani, ki so nastopali, so večkrat v različnih oblikah poudarili osrednjo misel krščanskega upanja: vse naše prizadevanje za dobro, vse delo, kjerkoli in kdorkoli ga opravlja, ni krik v prazno, ampak so to kamni, iz katerih gradi Kristus

PO ŠKOCJANU JE DONELO

novo zemljo in novo nebo, kjer bodo vsa naša plemenita prizadevanja dokončno izpopolnjena. Pri tem našem delu in prizadevanju je oltar skupno središče, ki nas povezuje in podpira.

Splačala so se leta naporov ob prenavljanju župnijske cerkve. Zdaj je res umetnina, ki dviga in poživlja človeka. Škocjančani so morali zato gotovo veliko žrtvovati. Vse priznanje gre pa tudi g. župniku Jožetu Zrimu, ki je s svojim izjemnim umetniškim čutom vodil delo. Toda vsi ti naporji niso bili preveliki, saj bodo lahko odslej ljudje sodelovali pri bogoslužju in župnijskem življenju kot so pokazali v teh dneh.

V petek, na praznik sv. Petra in Pavla, je bil misijonski dan. Pri slovesni maši ob 10 uri je voditelj slovenske misijonske dejavnosti, dr. Vilko Fajdiga, prebujal misijonsko navdušenje ob zgledih naših slavnih misijonarjev. Po maši je odprl v stari kapeli za cerkvijo misijonsko razstavo. Najznamenitejši predmet je bila Knobleharjeva misijonska palica, razen nje pa so

Popoldne je bila osrednja Knobleharjeva proslava ob 125-letnici njegovega odhoda v misijone in 115-letnici smrti. Domača mladina je v besedi, glasbi in navdušenem petju sijajno predstavila svojega velikega rojaka: oznanjevalca evangelija v osrednji Afriki, kulturnega delavca, borca proti suženjstvu in znanstvenega raziskovalca pokrajin ob gornjem Nilu. Škoda, da tega svojega velikana bolj ne poznamo! Sledil je pogovor z misijonarji, ki so bili navzoči: duhovnik domačin—črnc iz Madagaskarja, več slovenskih misijonarjev, ki so tedaj bili v domovini na obisku in en letošnji novomašnik, ki odhaja v misijone. Pogovor sta vodila profesorja teološke fakultete dr. Fajdiga in dr. Rode. Z zanimanjem smo poslušali izjave in razne poglede na misijonsko delo od ljudi, ki so se odločili, da se danes posvetijo misijonom. Proslave se je udeležil tudi škof dr. Stanislav Lenič, ki je slovesnost končal z mašo in mislijo, ki so jo že prej poudarjali mladi: bodimo vedno in povsod misijonarji s poštenim in zglednim življenjem, vsakemu človeku brat in sestra in na ta način prispevajmo za boljši svet.

Z novomašnikom somašujeta: višji predstojnik Ter Schure in domači župnik J. Zrim

bili razstavljeni razni predmeti, orodje in orožje iz Sudana, kjer je Knoblehar misijonaril in več Knobleharjevih življenjepisov in slik.

Vse sobotno dopoldne so imeli zase rezervirano šolarji: Janko Novak jih je po skupinah duhovno uglasil za novo mašo.

Sprejem novomašnika Stan-ka Hočevarja zvečer je res iz-zenel kot vrisk veselja in za- hvale Bogu, da je po pol stoletja v župniji spet nova maša. Novo- mašnik bod' pozdravljen . . . vse je pelo iz vsega grla, donelo je, — menda so pele tudi rosne oči. Novomašnika so posebej po- zdravili župnik in botri. Njihove globoke misli o temeljih duhov- niškega poklica so se sklenile z besedami: „Odnesi v svoje du- hovniško življenje kot spomin na svoje botre in na domačo župnijsko skupnost tri nasvete ob treh temeljih tvojega po- klica:

Rojstvo — bodi v službi Življenja!

Krst — z ljudmi jè in ostane Bog!

Skupnost, v kateri si od- raščal — pomagaj ljudem, da se bodo v ljubezni povezovali in združevali!“ Nato se je burno

veselje sprejema razlilo v resen odgovor: salezijanski bogoslovci in kleriki, sestre redovnice iz Struge in domača mladina so skupno pripravili prireditev o duhovnih poklicih: Začetek in podlaga za vsak duhovni poklic je družina. V njej dobi otrok prvi stik z Bogom. Kot mladost- nik se odloča za ideale, ki jih je odkril s pomočjo dobre vzgoje v družini. Svet potrebuje pred- vsem velikodušnih ljudi. Novo- mašno razpoloženje nam je po- magalo, da smo lahko dojeli vse to, kar so nam s pesmimi,

recitacijami in komentarji ta večer povedale sestre o redovni- štvu, kleriki in bogoslovci o duhovništvu, mladina pa o ob- čestvenem duhovništvu vseh kristjanov. Odločno in vedro je donelo iz zvočnikov v mlada srca, ko je fant bral iz koncilске poslanice mladim:

„. . . Razširite svoja srca do zadnjih mej sveta . . . Ne do- pustite, da bi svet obvladalo sovraštvo in nasilje . . . Z navdu- šenjem gradite nov svet, ki bo boljši od sveta vaših očev . . .“

N o v a m a š a

Nedeljsko jutro so že zgodaj razgibali zvonovi. Ves novo- mašni dan, ki je sledil, je bila nepozabna skladna hvalnica, v kateri ne veš, kaj je bilo lepše. Vse, kar smo videli in slišali, smo bolj doživeli kot razumeli:

konca življenja nosil s seboj in uresničeval. Najprej ob izročitvi križa božji ukaz, ki si ga je sam izbral za življenje:

„. . . Pojdi in oznanjaj vse- mu stvarstvu . . .

napolni razpoke src . . .

Predstavniki mladine so mu izročili slovenski šopek s celim zakladom narodnega duhovnega bogastva:

„. . . Ne pozabi, da sloven- sko srce hoče biti čisto in močno . . .

Glej, nagelj rdeč . . . rožmar- in zelen . . . Glej, rožen- kravt . . .

Zato sprejmi šopek v zavesti, da si sin slovenske matere, da si bil od nas poklican in si zdaj za nas postavljen . . .“

Pri slovesnem, vendar čisto domačem, prinašanju darov je odjeknilo:

„. . . Veš, naša srca so tako lačna.

Naš vsakdanji kruh jih ne nasiti.

Iščoč tavamo od stvari do stvari.

Grabimo, kakor listje grabi- mo dobrine tega sveta.

In veliko več nagrajimo, kakor potrebujemo.

Da, Gospod, veliko več . . .!

Pa vendar — nismo nasi- čeni . . .“

Iz otroških ust je zadnelo, skoraj kot odgovor: „. . . lomil nam boš kruh večnega Življe- nja . . .“

Nové maše so velikokrat res preveč samo zunanje slavje. V Škocjanu lahko rečemo, da je nad slavoloki, mlaji, napisi in podobnimi zunanjimi znamenji zmagalo sodelovanje župljanov: vseh, od šolskih otrok, prek mladink in mladincev do odraslih. Nova maša v povezavi s takim duhovnim gibanjem žup- nije, kot je bilo v Škocjanu, ni zastarelo zunanje proslavljanje novomašnika, ampak živ vzgib župnije, da bi si zaslužila še novih poklicev; svojemu sinu, ki ga pošilja v svet oznanjat Kri- stusovo veselo oznanilo pa dala navdušen val podpore.

T. Lipar—J. Ramovš

SV: Jože, ti si najstarejši letošnji slovenski novomašnik. Če se ne motim, jih že imaš 38. Zakaj si se odločil za duhovniški poklic?

Jože: Željo po duhovništvu sem čutil že od rane mladosti. Toda, ko sem hotel iti študirat, sem naletel na ovire. Tako sem bil prisiljen ostati doma na kmetiji, čeprav me želja, da bi postal duhovnik, ni nikoli zapustila. Pot se mi je odprla šele, ko so v naši župniji imeli salezijanci I. 1962 misijon. Pri salezijanskih predstojnikih sem naletel na razumevanje in voljo, da mi pomagajo do duhovništva.

SV: Gotovo si naletel na svoji poti na različne težave in ovire?

Jože: Težave in ovire med študijem so vsekakor bile. Najprej se je v domači okolici mnogim čudno zdelo, kako to, da sem se za ta poklic odločil. Nekateri so mi prigovarjali, češ da to nima smisla in da se za to nisem samostojno odločil. Mami so celo očitali, da me je odpravila od hiše in podobno, kar pa je daleč od resnice. Na težave sem naletel pozneje tudi pri študiju v gimnaziji, često sem naletel tudi na nerazumeva-

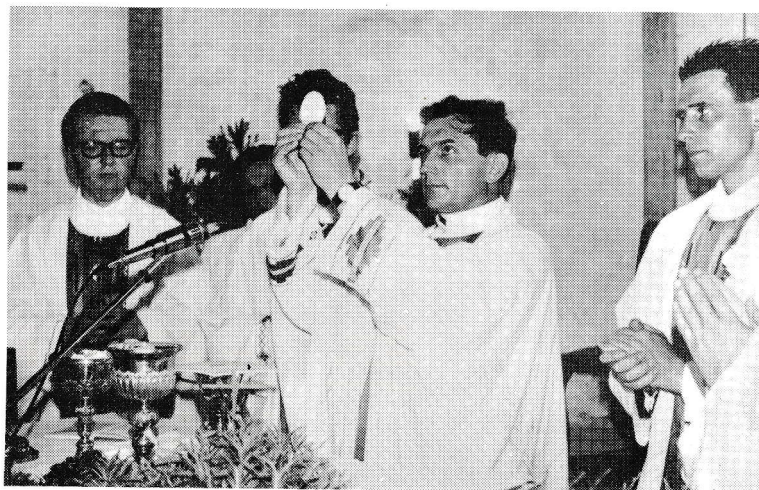
nje posameznih predstojnikov. Nekoliko bolje je bilo v bogoslovju, čeprav so mi zlasti prva leta povzročila mnogo živčnega napora, toda zdaj sem to že skoraj pozabil.

SV: Slišati je bilo, da je tvoja mama, ko te je pred domom blagoslovila, zapela Marijin slavošpev.

Jože: Mama me je pozdravila z ganljivim govorom, ki ga bom vedno nosil v srcu. Zapela je Magnifikat iz hvaležnosti do Matere božje.

SV: Jože, kaj misliš osebno o duhovniških nalogah, ki te čakajo?

Jože: Na bodoče duhovniško delovanje imam kar širok pogled. Zavedam se odgovornosti za duše in da sem jim dolžan pomagati. Sicer se v vsestransko dejavnost ne bi upal spuščati, ker za to ne čutim sposobnosti. Predvsem bi hotel

biti dober spovednik, da bi dobro podajal božjo besedo, da bi osnovnošolsko mladino mogoče pripraviti na lepo krščansko življenje. Do vsakega človeka hočem imeti razumevanje in nočem nikomur niti najmanj življenja greniti. Moralni nauk želim prikazovati predvsem kot vrednoto, ne pa kot grožnjo.

SV: Tvoja rojstna hiša stoji ob vznožju Svetih gor, kjer kraljuje božja Mati že dolga

POGOVOR Z NOVOMAŠNIKOM JOŽETOM KRAMERJEM

stoletja slovenskemu in sosednjemu hrvaškemu ljudstvu. Ali pripisuješ temu dejstvu kakšen vpliv na tvoj duhovniški poklic?

Jože: Zares, moja rojstna hiša stoji ob vznožju Svetih gor. Kadar je bila božja služba na Svetih gorah, sem rad hodil gor, čeprav je pot zelo strma in naporna. V tem Marijinem svetišču sem se čutil vedno srečnega. Zaupanje do Marije po molitvi rožnega venca me je pripeljalo do oltarja. Vedno bom še rad prihajal na Svete gore opravljat božjo službo, kadar se mi bo ponudila priložnost.

SV: Mnogi danes poudarjajo krizo duhovniškega in redovniškega življenja. Kaj pa meniš Ti?

Jože: Redovništvo in duhovništvo ima še vedno velik pomen. Tisti, ki se je odločil za duhovništvo v salezijanski družbi, naj bo duhovnik in salezijanec z vsem srcem. Smernice, ki so bile sprejete na našem občnem zboru naj se uresničijo v življenju.

Župnija sv. Petra v Bistrici pod Svetimi gorami je doživela letos izredno slovesnost.

Pred desetimi leti so začeli v okolici govoriti, da bo šel Kramerjev Jožko, po domače Krivčev iz Zagaja, v semenišče k salezijancem. Nekateri so majali z glavami rekoč: „Kaj ga je pa prišlo na stara leta? Osemindvajset jih že ima, pa hoče iti študirat. Oženil naj bi se rajši in se oprjel gospodarstva doma, tako bo pa zapustil ubogo bolno mamo samo! Ne, kaj takega pa ne . . .!“ Drugi pa so bili bolj prizanesljivi in so takole modrovali: „Bog ve, kaj bo iz našega dobrega soseda Jožeta? Morda ga pa res Bog kliče, bomo že videli, kaj se bo pokazalo.“

Govorice res niso bile zaman. Jože je še tistega leta 1963 odšel v Križevce na Hrvaško, kjer so imeli takrat salezijanci gimnazijo.

In letos so tudi tisti, ki so pred desetimi leti odkimavali, s ponosom pripovedovali: „Ja, letos pa bomo imeli v naši fari novo mašo!“

Župnija sv. Petra leži na jugovzhodnem delu Kozjanskega, tam kjer se izliva rečica Bistrica v Sotlo, ki predstavlja mejo do Hrvaške — na nasprotni strani leži Kumrovec. Kraj je znan iz zgodovine kmečkih puntov, še bolj pa po romarski cerkvi Svete gore. „Hrib svete Marije“, kakor je omenjen v prvem znanim dokumentu, je najstarejša Marijina božja pot na Slovenskem. Ob vznožju Svetih gor leži Kramerjeva domačija in Jožko je večkrat obrnil svoj pogled na vrh gore in vzdihnil: „O Marija, pomagaj mi, da postanem, če je volja božja, . . . duhovnik!“

Versko življenje v šentpeterski župniji je precej na višini. Za to gre zasluga dobrim dušnim pastirjem, zlasti pa sedanjemu župniku Paniču. S pomočjo dobrih vernikov mu je uspelo obnoviti cerkev in kapele na Svetih gorah, posebno srečno roko pa je imel pri preureditvi farne cerkve v privlačen bogo-

V BISTRICI POD SVETIMI GORAMI

služni in molitveni prostor. Na stropu gotskega prezbiterija so odkrili starodavne freske, ki sodijo med najlepša slikarska dela na Kozjanskem. Posebna skrb prizadevnega župnika pa je mladina, ki jo pri veroučnih srečanjih usmerja v praktično krščansko življenje.

Zadnji novomašnik iz te župnije ni mogel imeti zaradi vojnih razmer svoje prve daritve v domači župniji, ampak jo je imel l. 1942 v sosednji hrvaški župniji. Prihodnjo novo mašo pa lahko pričakujemo čez kakih osem let. Farani že dolgo vrsto let opravljajo „duhovniško soboto“, ko molijo za poklice.

Nova maša bo dne 15. julija ob 10. uri je pisalo na programih, ki so jih farani dobili že teden prej. V soboto je bila duhovna priprava župljanov. Mnogi so opravili sveto spoved. Ob 7. uri zvečer je imel sv. mašo Janko Novak. Po maši je polna cerkev pričakala novomašnika, ki ga je pripeljal njegov dobrotnik Jože Geršak. Pred cerkvijo ga je sprejel domači župnik in ga popeljal k

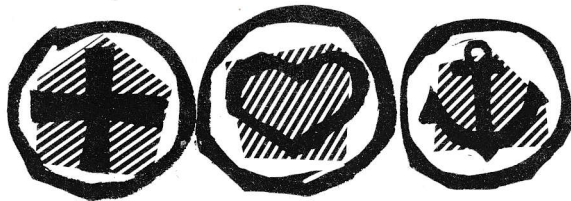
oltarju. Domačemu pevskeму zboru so prišli na pomoč še maturantje iz Želimljega in oglasila se je pesem: Novomašnik, bod' pozdravljen. Nato ga je v imenu župnije pozdravil župnik, nato še drugi, vsi veseli, da je Bog enega izmed njih poklical v svojo službo pri oltarju. Po litanijah Matere božje je novomašnik podelil novomašniški blagoslov.

Po končanem obredu v cerkvi so želimeljski fantje vrezali par veselih narodnih viž, da je donelo čez vaše strehe tja do požetih njiv . . . Dobri farani pa so se zgrnili okrog novomašnika in hiteli z voščili.

V nedeljo pa je prišlo precejšnje število ljudi h Kramerjevi domačiji. Mati daje blagoslov sinu duhovniku. Vsa vzneta je srečna mati zapela Marijin slavošpev. Spomin na rajnega očeta, ki z neba blagoslavlja ta trenutek, pa je obudil novomašnikov nečak. Dragec s primerno deklamacijo. Domači pevski zbor je zapel tri kitice priljubljene pesmi: Oj hišica očetova. Navzočim pa je bila zlasti všeč pesem želimeljskih fantov: Ti domača hiša.

Množica se je brez paradne procesije pomikala proti župnijski cerkvi.

Prizadevni cerkovnik Sinkovič je s svojim „štabom“ za to priložnost pripravil na prostem

Salezijanci v SVETU

ob cerkvi čudovit prostor. A kaj, ko pa je vreme zmešalo lepe načrte. Na nebu so se začeli zbirati nevarni temni oblaki in zamolklo grmenje se je čedalje bolj bližalo. Že takoj pri začetku obredov so začele padati debele kaplje dežja. Krog oltarja je bila zbrana velika množica od blizu in daleč, toda razen narodnih noš, ki so prišle s Kranjskega, ni imel nihče s seboj dežnika. Kar kmalu je bilo treba pobrati „šila in kopta“ in zbežati v cerkev. Ker pa je le-ta majhna, se niso mogli preriniti vsi notri, zato so se zadnji obrnili in zasedli sedeže v gostilnah.

Nato je slovesnost nemoteno potekala v cerkvi, čeprav je bilo vsem vroče. Po dobrih petnajstih minutah je nehalo deževati. V pozdravnih nastopih je sodelovalo nad dvajset otrok in mladine. Z novomašnikom so maševali še štirje salezijanski duhovniki. Pridigar, g. Jože Vidic, je v preprostih jedrnatih besedah opisal lik duhovnika, ki bi naj odgovarjal duhovnim potrebam sodobnega človeka. Peli so domači pevci in mladi gostje iz Želimljega.

Popoldne je bilo kosilo na novomašnikovem domu. Povabljeni gostje so preživeli nekaj prav veselih uric ob dobri postrežbi in veselih melodijah. Niti stari, še manj pa mladi, niso mogli samo sedeti ob mizah, čindara po ledini okrog domačije je razvnela mnoge.

Po fotografiranju so se gostje zbrali pri vaškem Zagajškovem križu, kjer je sproti nastajal duhovni program spodbudnih misli, molitve in lepega petja.

Proti večeru so mnogi gostje že odšli, starejši so porabili čas za svoje pogovore, mladina pa se je še veselila ob petju, „čarodjeinstvu“ in tekanju.

Mnogi so dejali, da je slovesnost nove maše prehitro minila, mnogi jo bodo kmalu pozabili, saj se človeku nabere čez leto in dan toliko drugih skrbi, vendar pa mnogim ostanejo takšni trenutki še dolga leta v spominu in ga utegnejo včasih opominjati: „Stoj človek, kod hodiš! Ne skrbi samo za vsakdanje drobnarije!“

J. Bostner

SALEZIJANEC V SVETU je po prvotnem don Boskovem načrtu tisti kristjan, laik ali duhovnik, ki, čeprav brez vezi redovnih zaobljub,

- uresničuje svoj lastni poklic k svetosti,
- se zavzema za mladinski ljudski apostolat,
- v don Boskovem duhu,
- v službi krajevne Cerkve,
- in v občestvu s salezijansko družino.

SOTRUDNIKI, salezijanci v svetu, poglobite svoje apostolsko delovanje v svoji krajevni Cerkvi. Po svojih močeh vzgajajte današnjo mladino povsod, kjer se vam ponudi priložnost.

Želimo vam pomagati: že smo začeli z duhovnimi vajami na Rakovniku, Nazarjih in še bo treba misliti na poglobitev vašega poslanstva . . .

Zato vas prosimo: mislite na možnosti po vaših župnijah, kjer so blizu salezijanci in se oglasite s predlogi, idejami, nasveti!

BIVŠI GOJENCI (BG) IN SALEZIJANCI: Pravilnik svetovne konfederacije BG trdi, da se njihovo gibanje „navdihuje ob čustvu ljubezni in sinovske vdanosti, ki veže BG na salezijansko družino. Čutijo se dolžne ohranjati in razvijati nauke, ki so jih prejeli v don Boskovi šoli. Hočejo vtisniti svojemu življenju duhovne vrednote salezijanske družbe z namenom, da bi v svojem zasebnem in skupinskem delovanju širili v svetu salezijanskega duha“ (Dokument BG, 748).

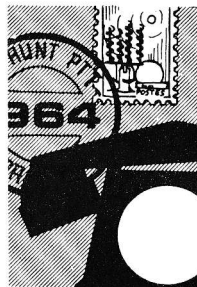
Želimo vam pomagati: To je naša dolžnost, ki nam jo nalaga don Bosko. Ohraniti želimo z vami prijateljske odnose, ki imajo osnovo v don Boskovi ljubezni do vas, ki ste povezani z nami v eno samo družino. – V odgovor na dolžnost vaše večje apostolske zavzetosti, ki jo BG pričakujete in prosite, izjavljamo svojo veliko pripravljenost, da vas bomo duhovno vodili, oblikovali v krščanskem življenju, dejavno vključevali po vaših možnostih in zmožnostih v delo za božje kraljestvo. Želimo biti blizu vašemu družinskemu in poklicnemu življenju. Bili bi vam radi v oporo, da boste s krščanskim duhom in pogumom prevzemali svoje odgovornosti in boste tako lažje kot kristjani delovali apostolsko učinkovito v življenju svoje okolice.

Zato vas prosimo: oglasite se, da bomo vedeli, kje živite. Hvaležni vam bomo za predloge, kako bi se srečali z vami.

Ob prazniku Marije Pomočnice na Rakovniku je bil letos prvi poizkus za srečanje BG. Ideja in želja Rudija Alifa je pokazala, da je to iskrena želja in globoka potreba mnogih BG.

Kako bi se našli, srečali itd. – razmišljajte, predlagajte in tudi sporočite na naslov

Janko Novak
61000 Ljubljana, Rakovniška 6
tel. 20-369

kaj meni naš bivši gojenec?

Salezijansko delo med obema vojnama ni ostalo brez sledu. Po vsej domovini so razkropljeni naši nekdanji gojenci z Rakovnika, Radne, Kodeljevega, Verzeja, Murske Sobote in Sela v Ljubljani. Med njimi so pisatelji, duhovniki, učitelji, profesorji, obrtniki, uradniki, odvetniki . . . pa tudi reveži. Nekateri so prepričano verni, drugi prijatelji Cerkve, treji božji prijatelji, a oddaljeni od Cerkve, in spet nekateri dobri in pošteni komunisti. Prav vse objema don Boskova ljubezen, ki ne dela razlike med ljudmi, ker vsi nosijo v sebi Kristusovo podobo. Z enim od teh smo prišli v pogovor.

Vsako leto se ob prazniku Marijinega rojstva spominjamo blagoslovitve rakovniške cerkve Marije Pomočnice, ki je središče vseh salezijancev. Tudi vi ste salezijanec v svetu. Kako občutite to pripadnost veliki salezijanski družini?

Najprej me preseneča ime: salezijanec v svetu. Doslej smo se vedno imenovali bivši gojenci. Vsekakor je novo ime bolj toplo in naj bi nas še bolj navezalo na salezijansko družbo. Pripadnost salezijanski druž-

bi sem vedno občutil, še več, vedno sem se je živo zavedal. Prepričan sem, da kjer so salezijanci, tam je tudi košček mojega doma. Vsako srečanje s katerim koli salezijancem me znova in znova uverja o tem. Kakor hitro mu povem, da sem bivši gojenec, mi pokaže, da mi je brat. Povsod pri salezijancih so mi vrata na stežaj odprta in najdem bratsko toplino.

Kaj vam je v življenju pomenila pripadnost salezijanski družini?

Veliko, neizmerno veliko! V življenju mi je bilo dostikrat hudo. Ko mi je bilo najtežje, sem v zaledju občutil neko silno moč, da sem zmozel premagovati vse težave. Večkrat se mi je zgodilo, da sem prihajal na Rakovnik ali v Pleterje tako slaboten, da bi si ne upal dvigniti slamice, nazaj sem se pa vračal močan, da bi si upal dvigniti najtežje breme. Največ moči in zaupanja pa mi daje spomin na dogodek v taborišču smrti, ko mi je poslal don Bosko svojega sina, da mi je na pragu pekla prinesel obhajilo, za katero sem mislil, da mi bo poslednje v življenju. Prav tako mi je vir zaupanja zavest, da se iz nešteto salezijanskih src dviga vsak večer prošnja k Bogu za bivše gojence.

Kakšne nove poteze naj bi dobili danes salezijanci v svetu?

Po mojem, nobenih novih. Te, ki jih imamo, naj bi osvežili z nenehnim stikom s salezijanci. Saj nas niste napak vzgajali ne versko ne narodnostno. Vsak pa itak živi v toku časa, ki ga nenehno gneta in dopolnjuje, bistvo pa je zabetonirano do povratka domov k Očetu.

Ena od osnovnih nalog salezijancev v svetu je, da dejavno sodeluje s krajevno Cerkvijo, kot so župnija, pastoralna področja, ipd. Kaj menite, kakšne so možnosti glede tega pri nas?

Prvo in najpomembnejše je, da dajejo s svojim življenjem zgled. Zgled je vedno najprepričljivejše oznanjanje pripadnosti k neki ideji. Če bomo v kraju, kjer smo, živeli po evangeljskih načelih, bomo najpopolneje izpolnjevali svoje poslanstvo. Kjer pa je mogoče, naj bi se še bolj tesno vključili v

delo v Gospodovem vinogradu. Sem pa glede tega pesimist. Zdi se mi, da Cerkev pri nas še ni dozorela za laiško sodelovanje. Slišal sem, na primer, da je na nekem duhovniškem pastoralnem sestanku v Celju, pri katerem je bilo tudi nekaj laikov, padla tale opazka od duhovnikov, ki niso bili stari po letih: „Kaj pa delajo laiki na tem sestanku?!“ Iz tega sklepam, da je vsako drugo delovanje laika v Cerkvi, razen poslušanja,

nezaželeno, vsaj po mnenju nekaterih duhovnikov. Pri meni doma vseeno in še bolj vztrajno molimo za sadove 2. vaticanskega zbora! Bog bo gotovo uslišal prošnje, a mogoče šele v tretjem rodu.

Zdi se, da je najvažnejše delo slovenske Cerkve v tem času resnična duhovna poglobitev in večja pastoralna prilagodljivost. Kakšno vlogo naj bi imeli pri tem salezijanci v svetu?

Vzorno izpovedovanje vere ne le po črki, ampak po duhu! To je mogoče, če bomo v vsakem človeku gledali Kristusa.

Kajne, za to je treba duhovne priprave. Kako naj bi se salezijanci v svetu še bolj „narskali“ don Boskovega apostolskega duha?

Na občasnih duhovnih vajah.

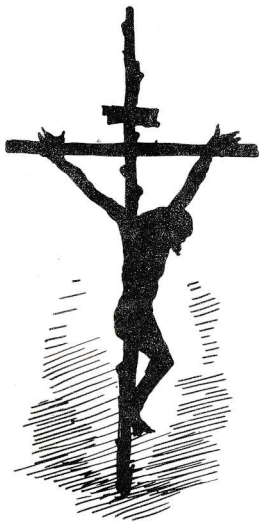
Kaj menite o prihodnosti salezijancev v svetu?

Odvisna je od medsebojne povezanosti med salezijanci redovniki v družbi. Od medsebojne povezanosti bomo dobili občutek duhovne moči, od salezijancev pa bomo dobili moralno oporo v težavah, ki jih prinaša življenje. Prepričan sem, da si vsak bivši gojenec želi stika s salezijanci. K vsakemu je treba znati pristopiti na vsjaki način. To bi bilo pravo Veronikino delo, saj mnogi zdihujejo in potijo krvavi pot pod težo življenja.

Kaj bi želeli povedati bralcem Salezijanskega vestnika?

Vsem želim, da bi se pogosto srečavali s salezijanci v družbi. Prepričan sem, da bo vsako srečanje vsakemu kakor Simon iz Cirene, ki bo pomagal na poti domov k Očetu, kot je meni!

Rudi

MENI JE ŽIVLJENJE KRISTUS

12. avgusta ni jutro napovedovalo nič kaj lepega dne. Hladno je bilo, z barja se je dvigala gosta megla, a proti poldnevu se je vreme prevesilo. Sijalo je toplo sonce in s tem povzdignilo slovesen ton praznika, ko je enajst novicev iz Želimljega napravilo prve zaobljube.

Vse leto noviciata, zlasti pa ves teden duhovnih vaj, je trajala priprava na ta dan. Mnogo naporov so vložili. Krona vsega tega je bila njihova popolna izročitev Kristusu. Vse svoje mlade moči so dali na razpolago Cerkvi in mladini in obljubili, da bodo vedno delali za njen blagor po don Boskovem zgledu. Priporočili so se v molitev vsem prisotnim, in teh ni bilo malo, saj je bila farna cerkev skoraj polna.

V salezijansko družbo jih je sprejel inspektor Štefan Žerdin, ki je pri homiliji razložil pomen zaobljub. Vsem je dal novega poguma za vztrajnost po Kristusovih stopinjah in poudaril, da je vsem tistim, ki hočejo Odrešeniku slediti od blizu, tudi Njegov križ neizogiben.

S tem, ko so si mladi zaobljublenci izbrali za vodilo dneva besede apostola Pavla: Meni je življenje Kristus, so izrazili pripravljenost sprejeti tudi križ. Povedali so nam, da je njihovo življenje brez križa nepopolno, da so pripravljene zaradi nebeškega kraljestva zapustiti vse.

V družinskem veselju smo preživeli popoldan. Mlade lastovke so medtem zapuščale domača gnezda. Vračale se še bodo tja, a takrat bodo prenovljene, z novimi izkušnjami, z novimi pogledi na življenje.

Salezijanci smo veseli novih in mladih sobratov, polnih elana in mladostne navdušenosti. Želimo jim, da bi takšno dobro voljo, kot so jo imeli na prvi dan zaobljub, vedno ohranili.

SALEZIJANSKI SOTRUDNIKI – konkretni poklic v Cerkvi

Laiki so vsi brez izjeme poklicani, da kot živi udje z vsemi močmi, katere so prejeli po Stvarnikovi dobroti in po Odrešenikovi milosti, prispevajo k rasti Cerkve in k njenemu neprestanemu posvečevanju. Apostolat laikov je torej udeležnost pri odrešitvenem poslanstvu Cerkve in za ta apostolat jih je vse Gospod določil s krstom in birmo. Laiki so poklicani, da po njih postaja Cerkev pričujoča in dejavna na tistih krajih in v tistih okoliščinah, kjer more Cerkev samo po njih postati sol zemlje. Tako je vsak laik že zaradi darov, ki jih je prejel, „po meri Kristusovega daru“ (Ef 4, 7) priča in hkrati živo orodje poslanstva Cerkve (C 33).

POKONCILSKO ZASEDANJE SALEZIJANCEV IN SOTRUDNIKI

Če zares hočemo odkriti bistvo sotrudnika, moramo nujno najti don Boskovo prvotno zamisel. Sotrudnik po prvotnem don Boskovem načrtu je PRAVI SALEZIJANEC V SVETU. Gre torej za kristjana, laika ali duhovnika, ki – čeprav brez vezi redovnih zaobljub – uresničuje svoj lastni poklic k svetosti,

- se zavzema za mladinski ljudski apostolat,
- v don Boskovem duhu,
- v službi krajevne Cerkve,
- in v občestvu s salezijansko družino.

(D 20, VOZ – Sotrudniki 730)

SOTRUDNIKI – don Boskova revolucionarna zamisel pred 100 leti

Preden je don Bosko ustanovil sestre Hčere Marije Pomočnice in celo preden je ustanovil salezijance, je že imel sotrudnike, ki se sedaj imenujejo „Tretja salezijanska družina“. Don Boskova povsem nova ideja o „zunanjih salezijancih“, ki jo je Rim pred sto leti izločil iz pravil, je vsebovala tolikšno apostolsko originalnost in genialnost, da jo komaj danes razumemo in sprejemamo kot ustanovo brez skupnega življenja. Tako pravi don Bosko o sotrudnikih:

„Zelo sem se poglobil v to, kako naj ustanovim salezijanske sotrudnike. Njihov pravi neposredni namen ni v tem, da naj bi pomagali salezijancem, marveč da bi pomagali Cerkvi, škofom in župnikom pod vodstvom salezijancev v dobrodelnosti, poučevanju krščanske nauka, pri vzgoji revnih otrok ipd. Podpirati salezijance ne pomeni nič drugega kakor podpirati eno izmed številnih dobrodelnih ustanov v katoliški Cerkvi. Res je sicer, da se jim bomo priporočali, ko bomo v stiski, vendar pa so orodje v rokah škofov.“

LAIKI – SOTRUDNIKI – ZUNANJI SALEZIJANCI

Iz zgoraj navedenih dokumentov 2. vaticanskega cerkvenega zbora, zasedanja salezijanske družbe in njene prenove ter iz pristnih virov don Boska, ustanovnika velike salezijanske družine (salezijanci, Hčere Marije Pomočnice, salezijanci v svetu ali sotrudniki) je razvidno, da je danes bolj kot kdajkoli prej aktualno poslanstvo laikov v Cerkvi.

Predvsem vam želimo povedati, da se skupaj z vami zavedamo novega položaja v družbi in v Cerkvi.

Cerkev je znova odkrila božje ljudstvo kot glavnega soigralca v zgodovini odrešenja. To odkritje pomeni važnost laikata, ki v Cerkvi zavzema sedaj svoj prostor v polni odgovornosti s hierarhijo in z redovniki. Nastopil je čas kristjanove zrelosti, ki čuti odgovornost misijonarske Cerkve, v kateri je evangelizacija osnovna dolžnost božjega ljudstva. Po krstu in birmi smo postali polnoletni kristjani, ki se zavedamo, da milijoni čakajo na nas, zato ne bomo preslišali besed Raoula Follereauja, apostola gobavcev, ki je rekel: „Nihče nima pravice biti srečen sam.“ Če kdo, potem je katoličan dolžan odpirati svoje srce drugim.

Poklic sotrudnika je bistveno služba Cerkvi.

Sotrudnik ni bil zamišljen za službo salezijanski družbi, ampak Cerkvi, v kateri vstajajo vedno nove mnogovrstne potrebe. „Vaš pravi neposredni smoter je to, da pod vodstvom salezijancev pomagate Cerkvi, škofom, župnikom.“ Vi ste „orodje v rokah škofov“. To so don Boskove besede o sotrudnikih, ki jih namenoma ponavljamo.

V tej izjavi je obsežna tudi razmejitev med salezijanskim sotrudnikom in dobrotnikom. Dobrotnik daje nekaj od svojega imetja salezijancem, sotrudnik se pa osebno žrtvuje za Cerkev, katere del je salezijanska družba: Dobrotnik daruje don Bosku sredstva, sotrudnik pa daje na razpolago Cerkvi svoje moči po don Boskovih smernicah, v salezijanskem duhu.

SALEZIJANCI V SVETU – naša konkretna prošnja do vas

Ko želimo, da bi se vi poglobili v svoje poslanstvo katoliškega apostolata in vam v tej številki Vestnika dajemo primerno gradivo, ne želimo ostati samo pri teoriji.

Dovolite nam, da vam predložimo takoj nagibe, čisto konkretno področje dela na začetku novega šolskega leta, ki je pred nami. Gotovo ste se kje srečali z bogato številko „Cerkev v sedanjem svetu“ (Leto 7, št. 5–6, 1973). Gotovo je to nekaj izrednega v naši slovenski Cerkvi, da je celo številko posvetila duhovnim poklicem. Naši največji strokovnjaki so poskušali prikazati problematiko duhovnih poklicev pod praktično pastoralnim vidikom. Prijetno nam je ob misli, da smo istočasno tudi naše glasilo Vestnik tedaj posvetili istemu problemu poklicev. Mnogi ste nam izrazili tudi veselje in zadovoljstvo za omenjeno številko Vestnika. Vse to nam je gotovo vzpodbuda, da se bomo trudili še bolj in vam dajali primerno hrano za vašo duhovno poglobitev in povezavo z don Boskom, ki vas pošilja na delo v krajevno Cerkev.

Naša prošnja so besede Jezusove, ki vedno znova kliče: ŽETEV JE VELIKA, DELAVCEV PA MALO. – Naj vas nikar ne motijo številke novih maš, ki so gotovo letos čudoviti dokaz božjega blagoslova za našo slovensko Cerkev. Rekordno število novomašnikov, ki jih potrebujemo, nas ne sme uspravati. Bližajo se nam leta, ko bo ta številka močno padla in že sedaj moramo misliti na to, da ne bi doživeli kmalu prevelik osip poklicev, s katerim se srečujejo že drugi narodi.

HČERE MARJE POMOČNICE SE POSODABLJAJO

V mesecu marcu letos se mi je ponudila prelepa prilika, da sem videla večno mesto in preživela v njem skoraj en mesec. V glavni hiši družbe Hčera Marije Pomočnice je bil namreč mednarodni tečaj za voditeljice novink in za osebe, določeno za vzgojo redovnega naraščaja. Ker imam na Gornjem trgu v Ljubljani delo z aspirantkami, so tudi mene poslali skupaj z našo magistro, s. Frančiško Škerbec. Bilo je zares lepo!

Tema tečaja je bila: „Vzgoja H. M. P.: razvoj njene osebne identitete v neprestanem odkrivanju in v zvestem oblikovanju družbine identitete, kot odgovor na to, kar pričakuje Cerkev od naše družbe v današnjem času.“ Pregledale smo zato skupno:

– važnost osebne zavesti Bogu posvečene osebe in sredstva za postopno združenje s Kristusom,

– Svojskost redovne družbe H. M. P. kot karizma v Cerkvi, v službi mladine, da bo rasla tudi v sedanjih časih po človeško-krščanskih načelih.

Če vzamemo v poštev različne vidike, ki obsegajo vzgojni sistem, smo upoštevale pri predavanjih naslednje točke:

– teologija redovnega življenja po 2. vat. koncilu,

– resničnost in vrednota osebe v svojih socialnih in bioloških vidikih,

– dinamika strukture in motivi izbire redovnega poklica,

– delo in odgovornost voditeljice novink v vzgoji redovnega naraščaja,

– vzgoja v veri in molitvi,

– aktualnost redovnega duha naših ustanovnikov: sv. J. Boska in sv. M. D. Mazzarello in na kakšen način more Družba po njihovem duhu odgovarjati temu, kar Cerkev pričakuje od nas v sedanjem času.

S posebno pozornostjo smo sodelovale pri delu v skupinah, kjer smo se še bolj poglobile in smo razčistile razna važna vprašanja.

Predavatelji so bili:

za teologijo: prof. G. Gozzelino, SDB,

za pedagogiko in psihologijo: naše sestre, profesorice na Pedagoški fakulteti v Turinu. Med njimi se je odlikovala s. Henrika Rosanna, salezijanka in prva redovnica, diplomirana na Gregorijanski teološki fakulteti v Rimu,

za asketiko: P. Anastazij, karmeličan, svetovalec pri Kongregaciji za redovnike;

za salezijansko oblikovanje: vrhovna predstojnica, M. Ersilija Canta in njene svetovalke ter inspektorica iz Rima.

Bilo nas je 68 sester iz 28 držav. Kako je bilo čudovito, ker smo se vse ljubile s prisrčno ljubeznijo! Ni bilo med nami razlik zaradi jezikov in narodnosti. Bilo je nekako tako kot se mi zdi, da je moralo biti na koncilu, kjer je bilo toliko cerkvenih očetov iz različnih krajev sveta, pa so se le vsi razumeli. Govorile smo v italijanščini in se kar dobro razumele. Nikdar mi ne bo žal, da sem se v noviciatu s tako vnemo učila ta jezik, da bi bolje razumela dragocene okrožnice naših predstojnic in se mogla tudi pogovoriti z njimi. Lahko sem tako govorila z Američanko, z Japonko, z Braziljanko, z Francozinjo, s Sudanko, s Poljakinjo in drugimi, saj nas je veliko po vsem širnem svetu, kjer cveto naši zavodi in, hvala Bogu, tudi noviciati, kar precej napolnjeni z naraščajem.

V tistih dneh sem imela tudi priložnost videti dobroto, ljubezen in nežno skrb naših dobrih predstojnic, ki so imele za vse besede razumevanja. Vse barve lic so jim bile enako ljube, vsi jeziki so jim bili enako lepo zveneči. Za vsako so si vzele časa za pogovor, iz katerega smo odhajale bolj goreče in srečne, da pripadamo k redovni družbi, ki jo vodijo prave svetnice, žene močnega duha in velike ljubezni.

Iz srca sem hvaležna ljubemu Bogu, da mi je dal srečo in priložnost za to veliko doživetje!

s. Marjetka Sraka

Povsod se veliko trudijo za duhovne poklice. Naše škofije in razne redovne družine organizirajo srečanja, duhovne vaje ipd. samo zato, da bi naša mladina slišala tudi o duhovnih poklicih, o katerih jim drugi ne govorijo. Mi smo poklicani, da delamo v tej smeri in budimo zavest soodgovornosti najprej v družini, pri katezezi mladim in s poglobitvijo njihovega življenja ob raznih praznikih in duhovnih tečajih.

Fantje, ki bodo v jeseni začeli 8. razred, duhovno poglobljajo svojo mladost in že razmišljajo o svojem poklicu.

Ti fantje so plemeniti, polni poleta, tudi velikodušni so. Potrebujejo moči, poguma in vztrajnosti. — Tukaj pričakujemo vašo pomoč, dragi sotrudniki. Podprite našo slovensko Cerkev Z BESEDO, kjer je prilika v družini ali pri srečanju z mladimi, Z NASVETOM, kjer so znamenja poklica in primerno okolje, Z MOLITVIJO, ŽRTVAMI in DOBRIMI DELI pa vedno, ker je to tudi danes še vedno potrebno in dovolj moderno. Čeprav imamo na razpolago že mnoge pripomočke človeških znanosti psihologije, pedagogike in sociologije, bo

ostalo še vedno resnično moderno, kar je letos ob svetovnem dnevu za duhovne poklice poudaril papež Pavel VI.: „Samo molitev lahko pomaga, da se božji glas zasliši v duši.“ — Prav zato prosimo Kristusa, ki nas sam opominja k temu, saj naroča: „Prosimo torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev“ (Lk 10, 2.).

Prijatelji, tudi v teh dneh se mnogi odločajo za letošnje šolsko leto. Nekateri so že začeli gimnazijo po semeniščih, drugi razmišljajo o bogoslovju. — Vsi potrebujejo razsvetljenje, moči in poguma. To naj bo konkreten apostolat sedaj za vas v jeseni, saj nam to narekuje naša dolžnost soodgovornosti za apostolat v Cerkvi.

Don Bosko nam zagotavlja: „Prepričan sem, da nam bo Gospod pomagal z izrednimi sredstvi in nepričakovano, če si bomo res prizadevali za poklice“ (MB 17, 187).

Apostolat za poklice je velika pomoč Cerkvi, saj pravi don Bosko: „Velik zaklad smo podarili Cerkvi, če smo ji poskrbeli kakšen dober poklic“ (MB 17, 262).

Janko Novak

višek sreče

Po desetih dneh tihe molitve in priprave pod vodstvom dr. Stanka Kahneta je zasijal zlati dan 5. avgusta, dan veselja in notranje sreče. Tri mlade duše so se prvič posvetile Bogu, osem jih je, ki so obnovile redovne zaobljube, in dve sta mu obljubile večno zvestobo, medtem ko sta bili prejšnji dan dve kandidatini sprejeti v noviciat.

Slovesnost prvih zaobljub je bila v župni cerkvi na Bledu med mašo ob 8. uri, večne zaobljube pa ob 16. uri.

Cerkev je praznično okrašena z belim cvetjem, simbol čistosti mladih duš, ki se posvečajo Bogu. Nad oltarjem blesti velik bel napis: „Pridi, nevesta Kristusova!“ – Pred mašo se razvije iz župnišča procesija sester, ki med petjem Marijinega slavospjeva „Magnifikat“ spremljajo tri nove redovnice. Na cerkvenih vratih jih pozdravi s prisrčnimi besedami ena od novink. Ob vstopu v nabito polno cerkev, razsvetljeno s čudovitim lampadarjem z več kot 120 žarnicami, zabučje orgle in pevski zbor sester zapoje „Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo, Gospod!“ V vseh pričujočih se zgane srce ob pričakovanju nečesa, za mnoge nerazumljivega. – Somašujejo: salezijanski inspektor Štefan Žerdin, blejski župnik Ignacij Škoda in salezijanec Anton Vode.

Po lepi homiliji inšpektorja, ki je razložil pomen redovnega življenja, sledi obred zaobljub. Tri slavljenke se veselo in odločno odzovejo, ko jih predstojnica pokliče po imenu: „Gospod, poklical si me, tukaj sem!“ Kako jim plamte oči od sreče, ko pred duhovnikom, predstojnico in dvema pričama, izpovedo zaobljubo treh evanĝelskih svetov: čistosti, uboštva in pokorsčine in se s tem posvete Kristusu in v službo Cerkve v blagor in odrešenje duš! Predstojnica jim položi na glavo pokrivalo, mašnik jim izroči naprsni križ in konstitucije družbe Hčera Marije Pomočnice. Pevski zbor pa zapoje „Glejte, Ženin prihaja, pojdite naproti Kristusu Gospodu!“ – Po tem obredu se

razvije po cerkvi darovajska procesija. Novinki, ki sta bili pravkar sprejeti v noviciat, nosita vsaka šopek belega cvetja, znak lepote njune duše, ki jo hočeta podariti Bogu; sledita dve sestri, ki bosta popoldan napravili večne zaobljube. Nosita prižgano svečo, simbol večne zvestobe Kristusu in še tri nove redovnice: ena nosi snop pšeničnega klasja, znak njihovega darovanja Bogu in bližnjemu, drugi dve pa kruh in vino za evharistično daritev. Ganljivo je, ko se nove redovnice približajo oltarju za sv. obhajilo. Kakšna sreča! Kaj so povedale v tistih intimnih trenutkih svojemu nebeškemu Ženinu? – Slovesnost se konča z lepo Marijino pesmijo „Pred teboj, o Mati, tvoj otrok klečim in te prosim vdano, naj s teboj živim!“

Pred cerkvenimi vrati že nestrpnost čakajo starši in sorodniki, da pozdravijo nove redovnice. Koliko ganotja, a tudi notranje sreče staršev, zadovoljni so, da hčerkе sledе svojemu poklicu. Saj dekletе, ki se Bogu posveti, ne pretrga naravnih vezi, ki jo vežejo s starši in z družino, ampak jih samo poplemeniti. Prav tako, kot se je ena od njih izrazila v popoldanskem pozdravu: „Dragi atek in mamica, verjamite nam, da vas imamo zdaj še bolj rade!“

Popoldanski obred večnih zaobljub je še bolj slovesen. Dve sestri, ki jih opravita, imata že šestletno izkušnjo redovnega življenja in zato s tem večjo gorečnostjo store ta zadnji odločilni korak: biti Kristusova do smrti!

Pred vstopom v cerkev za sv. daritev, ju pozdravi ena sestra, z besedami sv. očeta Pavla VI.: „Bodite srečne, ker ste izbrale najlepši del! Srečne ker, kot pravi sv. Pavel, kdo in kaj vas more ločiti od ljubezni Kristusove! Srečne, ker ste izročile svoje življenje edini in najvišji Ljubezni! Srečne, ker ste Cerkvi najdražje hčerkе in z njo delite veselje, žalost, trud in upanje. Srečne, kajti ničesar, kar storite, molite in trpite, ni izgubljenega, saj Oče, ki vidi na skrivnem, vas ne bo pustil brez plačila! – Srečne, ker ste kot Marija, poslušale božjo besedo, ste ji zaupale in ji sledile!“

V redovni hiši se slavlje nadaljuje. Mnogo je sorodnikov, ki so prišli od daleč, da bi doživeli

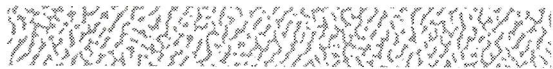

Letos julija sta se vrnila v domovino na kratek obisk dve naši misijonarki: s. Veronika Bakan in s. Marjeta Ščančar. Iz Južne Amerike sta prileteli v Rim in se ustavili v glavni hiši družbe Hčera Marije Pomočnice, kjer ju je skupaj z drugimi misijonarkami sprejela vrhovna predstojnica, m. Ersilija Canta. Udeležili sta se posebnega tečaja, da bi sestre bolj spoznale in se poglobile v pravega salezijanskega duha po smernicah ustanovnikov, sv. Janeza Boska in sv. Marije D. Mazzarello.

V Jugoslavijo sta prišli z brzovlakom 13. avgusta. Sestre v Ljubljani in na Bledu so ju sprejele s pristrčno ljubeznivostjo. Na Bledu sta se ustavili dva dni. Po 15 dnevem obisku pri sorodnikih sta se vrnila spet na Bled, potem sta odpotovali najprej na Reko, da pozdravita naše starejše sestre, nekatere tovarišice iz mladih let. Potem je prišel čas slovesa od domovine: odpotovali sta v Italijo na duhovne vaje v Mornese, rojstno vas svete ustanoviteljice. Proti koncu meseca pa bosta iz Milana poleteli v svoj ljubljani misijon.

Kje misijonarita?

S. Veronika Bakan živi v Gualaquizi v Ekvadorju in deluje med divjaškim plemenom Kivari. — Iz rojstnega Dokležovja v Prekmurju je leta 1926 šla v Italijo, da bi postala redovnica družbe Hčera Marije Pomočnice. V Nizzi Monferrato je napravila 1929 svoje prve zaobljube in že decembra istega leta odpotovala z misijonarjem Dominikom Cominom v Ekvador. Nekaj časa je živela in delovala kot ravnateljica v Gualaquizu in Cuenki. Pred nekaj leti pa so jo predstojnice poslale v pravo misijonsko področje Kivarov, v Gualaquizo, kjer presrečna deluje tudi tu kot ravnateljica sester, med plemenom, ki je bil še nedolgo tega silno nasilen in divji, sedaj pa je že skoraj civiliziran in krščanske vere. To so storili salezijanski misijonarji in misijonarke, ki se velikodušno žrtvujejo zanje.

nekaj duhovno lepega. Tudi mladih deklet ne manjka, ki z zanimanjem in občudovanjem slede slovesnostim. Po kosilu se sestre zahvalijo staršem in sorodnikom, čestitajo novim sestricam v redovnem življenju ter izrečejo zahvalno besedo tudi predstojnikom. S himno „Gloria!“ pozdravijo slavljenke. Pesmi in prizorčki imajo pečat veselja, ki veje danes v hiši. Pomemben je šaljev prizorček „Gaudiometer“, po slovensko bi se reklo „Veseljamer“, ki meri stopnjo človeške sreče in veselja. Ko stopita na oder dve novi novinki in tri nove sestre, se kazalec gaudiometra dviga in kaže že 100 stopinj. Ko se pa približata dve sestri z večnimi zaobljubami, počí od veselja in prevelike sreče, ki jo čutita ti dve sestri.

Noben človeški aparat, niti supersonski gaudiometer ni zmožen meriti stopnje sreče, ki jo čuti duša, ki se Bogu posveti.

Za sklep vse skupaj zapojejo mednarodno himno Hčera Marije Pomočnice: „Kakšna sreča, biti hčerka Marije Pomočnice, don Boskove salezijanke!“

S. Darinka

PO 45 LETIH V DOMOVINI

S. Marjeta Ščančar, doma iz Melincev v Prekmurju, je odšla v Italijo leta 1929. Tri leta pozneje je že postala redovnica, salezijanka in misijonarka. 8. septembra 1933 je odpotovala v Brazilijo skupaj z 12 drugimi sostetrami. Bila je srečna, ker je dosegla svoj ideal. Njeno delo je poučevanje deklet v gospodinjstvu, vezenju, šivanju ipd. Poučuje katekizem in pomaga revnim družinam. V teh letih je delovala v Groduoru, Campu Grande in Cuiaba. Zdaj dela v Rondonopolisu, v Mato Grosu v Braziliji.

S. Veronika Bakan (levo) in
S. Marjeta Ščančar (desno)

Obe misijonarki sta se vrnila v domovino po 45. letih misijonskega življenja. Prišli sta, ker je bila to izrecna želja naših dobrih predstojnic, ki hočejo, da vse misijonarke, vsaj po 10. letih dela v misijonih, gredo obiskat svoje domače.

Zdaj se pa srečni vračata na svoje misijonsko področje z iskreno željo, da posvetita še zadnja leta svojega življenja tistim ubogim dušam, ki še potrebujejo pomoči in opore v teh požrtvovalnih sestrah.

Spremljajmo ju z molitvijo, da bi ju ljubi Bog ohranil še mnogo let misijonom v korist, nam pa v spodbudo, in da bi jima sledili, če drugače ni mogoče, vsaj z molitvijo za vse narode: „Da bi bil kmalu en hlev in en pastir!“

s. Darinka

naše misijonarke pišejo

S. KRISTINA KNEZ, San Salvador, 27. julija 1973.

Najlepša hvala za vaše lepo in ljubeznivo pismo, ki ste mi ga poslali 15. junija. Želela sem vam takoj odpisati, a mi ni bilo mogoče zaradi prevelikega dela, ki ga imamo tukaj v tem zavodu. Boli me tudi desna roka, ker sem padla na hodniku.

Jaz sem tukaj ekonom. Imamo več kot 1000 učenk, 35 zunanjih učiteljev, 20 delavk in pa 28 sester; od teh jih je polovico v pokoju. Si morete misliti, koliko dela imam, ker moram biti vsepovsod, kjer je kakšna potreba. Ker je zavod zelo velik, imamo delavce, katere je treba nadzorovati.

Ko sem bila med Indijanci, je bilo vse drugače. Imeli smo 500 učencev, skoro samih dečkov ter okrog 50 notranjih gojenk. Učili so se, kako morajo urediti svojo hišo, kuhati, šivati, skrbeti za bolnike in otroke. Tamkaj Indijanci prodajajo svoje hčerke kakor bi bile kokoši. Ko ima deklica 12 let, jo prodajo za ženo tistemu, kateri več plača. Tam sem bila 10 let, ki so bila najlepša, od kar sem prišla v misijone, in to je pred 39. leti. A sem še zadosti trdna.

S. Ivana Perovšek (v sredi)

Pred dvema letoma, po 37. letih, sem šla obiskat svoje drage v domovino. Kako se je vse spremenilo! Skupaj z mojo sestro, ki je sedaj na Rakovniku, s. Matildo Knez, sva bili na Bledu. Videli sva vašo hišo: je majhna, toda zelo lepa. V Ljubljani jim je bilo življenje bolj težavno.

Rada bi vam še kaj napisala, toda moram končati.

Prisrčne pozdrave gospe ravnateljici in vsem sestram. Vedno molim za vse, da bi jim ljubi Bog pomagal v vseh potrebah.

Mogoče vam bom mogla drugič kaj več napisati, toda mi ne bo mogoče, da bi vam poslala kaj za Vestnik. Molila bom v namen, da bodo druge pomagale s pisanjem in pa z denarjem.

Zbogom, predraga sestra D.! Bodite srčno pozdravljeni od vaše srčno vas ljubeče sestre Kristine Knez, Colegio „Maria Auxiliadora“, Avenida Kapana 12–16, San Salvador C. A.

S. IVANA PEROVŠEK, Rio Gallegos, 19. 7. 1973

Danes sem sprejela vaše pismo. Me veseli, da ste bili toliko let v Italiji, tako boste lahko učili italijanščino vaše novinke, da se bodo lažje poglobile v pravega duha naše redovne družine in se tako ravnale po nasvetu naših višjih predstojnic.

Me veseli, da ste največ časa preživele v Montebellunu, kjer sem bila tudi jaz med vojno 1915 in 1916; prvič kot novinka drugega letnika, potem kot sestra. Naša hiša je bila vojaška bolnišnica za ranjence, ki so jih pripeljali z bojišča in so jim obvezovali rane in okrepčali s hrano. Potem so jih poslali v drugo bolnišnico, tja so pa prihajali vedno novi ranjenci. Tam je bila tudi sestra Marija Šuligoj, rojena v Vipavi.

Potem so me poslali v Conegliano, kjer je bil noviciat. Leta 1917 smo pa vse skupaj pobegnile v Piemont, ker so Nemci zasedli naše zavode v Coneglianu in okolici.

Po končani vojni so nas zopet poslali v Conegliano. Tam sem ostala, dokler me niso poslali v Nizzo Monferrato po ukazu preč. višje predstojnice, M. Katarine Daghero. Pričakovali so namreč štiri Slovenke, ki so želele vstopiti v Družbo. Bile so: Alojzija Domanjko, Marija Kmetič, Jožefa Novak in Frančiška Rustja, ki je umrla v Italiji. Jaz sem jim delala družbo, da ni bilo tako hudo v prvih dneh. Alojzija Domanjko je precej pokazala, da bo nekoč božje orodje v naši družbi. Predstojnice so zapazile v njej zrel značaj, pravo pobožnost, ponižno veselje. Enkrat mi je rekla, da je sanjala, da ji je Marija Pomočnica podala v naročje Jezuščka in ji rekla: „Ti boš prva, ki boš odprla zavode v Sloveniji!“ In tako se je tudi zgodilo.

Jaz sem vstopila v Conegliano Veneto l. 1913. Po naročilu pokojnega g. Val. Kovačiča me je spremljal moj brat salezijanec, ki je umrl 14. januarja t.l. v Zagrebu na Hrvaškem, v 93. letu. Vam ga priporočam v molitev! — 1923 so me predstojnice poslale v Puntarenas, Chile, 1930 pa v Argentino, v Puerto Descado. Od tam sem šla večkrat z eno sestro in z enim salezijancem po raznih oddaljenih vaseh, ki nimajo stalnega duhovnika, da bi pripravili za otroke krst in obhajilo. — Tukaj me kličejo Ivana. Ko sem prišla v Puntarenas

v inspektorialno hišo, je bilo pet Ivan, pa so me vprašali, kako se imenujem po slovensko. Od tedaj sem vedno Ivana. Tukaj dobivamo salezijansko poročilo, imenovano „Naše delo“. Urednik je č. g. Anton Vode, ki stanuje v Foglizzo, Italija. Pošilja ga vsem nam, ki smo razkropljeni po širnem svetu, tako da dobimo novice iz vseh misijonov, kjer delujejo naši č. g. salezijanci in Hčere M. P. Na Slovenskem, v Želimljem, imam nečaka duhovnika po imenu Franc Rigler.

Prav lepe pozdrave vsem č. salezijancem in H. M. Pom. od s. Ivane Perovšek. Oprostite slabi pisavi, imam 84 let. Jaz molim za vas, vi pa zame. — Ivana Perovšek, Colegio „Maria Auxiliadora“, ROCA 529 — Prov. SANTA CRUZ, ARGENTINA.

S. TEREZIJA MEDVEŠČEK, Shillong, 16. 7. 1973

Oprostite mi, da vam samo danes odgovorjam na vaše nepričakovano, prijazno in dolgo pismo, za katerega vam tisočkrat Bog plačaj! Zelo me je razveselilo, da se še kdo spominja na nas, misijonarje in da bi vas kaj zanimalo naše delo.

V misijone sem odšla 1931. Leta 1963 sem bila doma za en mesec. Bila sem tudi na Reki in za nekaj dni v Lovranu. Imam še enega brata in nekaj nečakov in nečakinj. V teh 42. letih sem bila že v različnih postojankah, imela sem različno delo, pod različnimi podnebj: včasih vročina, morda hujša kot v vicah, včasih pa mraz kot v Sibiriji. A, hvala Bogu in Mariji Pomočnici, zdrava sem in nadvse srečna sredi misijonskega dela.

Kjer bivam sedaj, je prav prijetno podnebje. So lepi zeleni hribčki in doline. Delo je raznovrstno. Imamo šolo z nad 900 učenkami do 10. razreda. Učijo se svojega jezika, ibhasi, poleg tega pa tudi angleškega in hindujskega. Zaradi jezikov nimam težave, ker sem se jih naučila, ko sem bila še mlada. Hvaležna sem predstojnicam, ki so me prestavljale na različne kraje in sem tako imela priložnost naučiti se pet jezikov. — Tukaj imamo hišo za notranje gojenke, ki jih je 160. Tudi te govorijo različne jezike. Nekaj jih je sirot brez staršev, nekaj pa iz najrevnejših družin iz daljnih vasi, kjer nimajo šol, ali pa samo 3 razrede. Sprejmemo vse, ne glede na vero, največ jih je pa katoliške. Nekaj jih vsako leto sprejme krst. Kadar nam čas dovoli, gremo tudi po daljnih vaseh, posebno v počitnicah. Je to pravo misijonsko življenje in delo. Kadar moremo, ostanemo več dni v isti vasi, pripravljamo katehumene na krst, otroke za prvo obhajilo in nekaj odraslih pripravimo na zakon. Ko pride misijonar, je delo že pripravljeno. Veliko je vredno pri tem misijonskem delu, če se sestra kaj razume na boleznih in zdravila. Samo premalo nas je in slabotnega zdravja smo, posebno Indijke niso močne, iz Evrope pa ne sprejmejo več misijonarjev. Zelo je potrebno obiskovanje družin, ki sestre vedno radi sprejmejo in jim potožijo svoje križe in težave.

Imamo tudi Marijino družbo za dekleta in žene. Žene se radi apostolsko udeležujejo: delajo za cerkev, obiskujejo bolnike in jim pomagajo z zdravili in hrano. Imamo tudi mnogoštevilen dom za deklice, v katerem dobivajo duhovno in telesno hrano. Pozno zvečer se vračajo domov — srečne.

Tako vidite, da nam ne manjka dela, pa hvala Bogu, tudi kruha ne.

Ne vem, kdaj se bom še povrnila v domovino. To leto ne, morda prihodnje, a še ne vem. Prišla vas bom obiskat, da se bomo pogovorili.

Prav iskrene pozdrave č. sestri Franciški Škerbec in vsem sestram in novinkam. Vsem se zelo priporočam v molitev.

Mnogo pozdravov č. m. inspektorici in vsem salezijancem.

Vse najboljše želi vdana s. Terezija Medvešček, H.M.P., Savud Heart Convent, MAWLAI — SHILLONG — INDIA.

S. Terezija Medvešček sredi svojih gojenk

ORIENTACIJSKI PASTORALNI TEČAJ V SLAVONSKEM BRODU

7. in 8. avgusta 1973

Slavonski Brod je med najbolj industrijskimi mesti sosedne republike Hrvatske. Posebno po 2. svetovni vojni se je razvila železna industrija (železniški vagoni in lokomotive) in lesna industrija (Oriolik). S tem je poskočilo število delavcev in uradnikov. V pastoralnem pogledu se je nov položaj pokazal takole: 40 tisoč prebivalcev in samo tri župnije. Zato so pred desetimi leti na vzhodni strani Broda ustanovili župnijo Sv. Duha. Župnik Marko Majstorović je v tem času sezidal župnijske prostore, župno cerkev in dušno-pastirski center. V skromnih mejah, vendar vse skrajno funkcionalno in uporabno. „Materialna osnova“ dušno-pastirskega dela je bila postavljena. Poleg zgradb ima tudi sodelavce: agilnega kaplana, prostovoljko, ki mu opravlja tajniška dela, veliko število mladih zakonskih parov in družino redovnic. Verniki so pokazali več kot radodarnost in simpatijo; bili so v mnogih primerih tudi junaško velikodušni z delom in darovi.

To ne bi bilo končno nič izrednega. Saj imamo v naši ožji in širši domovini mnogo primerov apostolske zavzetosti in junaške pripravljenosti za širjenje božjega kraljestva. Kar zbuja v župniji Sv. Duha v Slavonskem Brodu pozornost, je dejstvo, da je vodstvo te mlade župnije prišlo do prepričanja, da je sedaj, ko so položeni materialni temelji župnijskega dela, treba župnijo duhovno zgraditi in izoblikovati. Vendar tudi ta želja ne bi presegala velike pastoralne zavzetosti, saj imamo mnogo župnikov, ki z vsemi silami skrbijo za duhovno rast svojih vernikov. Značilno in edinstveno je to, da je župnik v svoji župniji pripravil študijski dan, kjer bi z izvedenci v različnih dušno-pastirskih panogah razmišljali in razpravljali o tistih oblikah bodočega župnijskega dela, ki bi mogle mlado župnijo najbolj duhovno zgraditi in, če mogoče, dati izviren način krščanskega življenja v sodobnem času.

Novo ustanovljena župnija je sestavljena zvečine iz mladih družin. Te družine začenjajo čisto od začetka svoje versko življenje. Rečemo lahko, da niso obtežene od verovanjskih izročil, ki morejo krščansko življenje prej ovirati kot pospeševati. Gre za ustvarjanje in

uvajanje novih načinov krščanskega življenja, ki bi bili popolnoma prilagojeni sodobnemu življenju in bi bili nekak konkreten prikaz uresničevanja odločb 2. vat. cerkvenega zbora. Tukaj mislimo posebno na družinsko liturgijo (mizna skupnost—evharistija, družinska molitev kot izraz osebnega odnosa do Boga in ne ponavljanje naučenih obrazcev, globoko doživeta krščanska ljubezen med zakonci in starši in otroki). Mislimo tudi na možnosti, da bi čisto na novo oblikovali župnijsko liturgijo, ki bi bila naravno nadaljevanje družinske liturgije. Prav liturgična obnova ima v taki župniji, ki ni obremenjena od dosedanjih navad, izredno priliko, da ustvari nekaj zares izvirnega, verovanjsko doživetega in krščansko značilnega.

Z mladimi družinami je tesno povezana vzgoja otrok. Večina mladih družin ima isti osnovni problem: „radi bi krščansko vzgajali svoje otroke, pa ne vemo kako. Pomagajte nam! Storili bomo, kar nam boste rekli!“ je več ali manj prepričanje mladih mater in očetov, ki se izraža dostikrat tudi na zelo odločen način. Mladi starši potrebujejo pomoč pri čisto osnovnih usmeritvah v versko življenje. Nimajo človeka, na katerega bi se obrnili v vprašanih verske vzgoje svojih otrok.

Razlog zakaj to pišem, je dejstvo, da je predstojnica sester, ki pomagajo pri župnijskem delu, bivša gojenka salezijanskega mladinskega doma izpred vojne na Knežiji v Zagrebu. Prepolna je spominov na apostolsko zavzetost in iznajdljivost duhovnih gospodov, ki so delali za mladino. Tudi ona bi v teh novih okoliščinah rada storila v duhovnem pogledu vse tisto za mladino v Brodu, česar je bila ona deležna kot mlado dekle v svoji rodni župniji.

Salezijanski sotrudniki bi se morali skušati vključiti v konkretno delo svojih župnij in pomagati posebno v tistih panogah dušno-pastirskega dela, za katerega se skušajo v naših okoliščinah še na poseben način zavzeti salezijanci. To je predvsem za versko vzgojo in versko izobrazbo naših mladih vernikov. To je gotovo v vsaki župniji drugače. Vendar je pa ista želja lahko skupna vsem: delo za versko vzgojo in verski pouk v župniji, v kateri živim.

Valter Dermota

Zadnjega junija smo se spet napolile na prijazni Bled, da bi se za nekaj dni odtrgale od našega vsakdanjega dela in mirno pregledale svoje odnose do Boga. Bilo nas je okrog 40. Prijazen in ljubezniv sprejem z veselo nasmejanim licem sester in novink nam je bil že poročstvo dobrega uspeha. Tudi letos so nam prepustile svoje, že tako tesne sobice in se preselile na podstrešje, da bi se me boljše počutile. Vendar prostori v hiši niso zadostovali in zato je ena skupinica vsak večer odšla na prenočišče k dobrim blejskim družinam.

Prvi večer, ob 18.30, smo se zbrale v lepo okrašeni kapelici in se s pesmijo k Sv. Duhu, z govorom in blagoslovom, začele z vso vnemo poglabljati v misel na Boga. – Drugi dan, 1. julija, nedelja, praznik presv. Srca Jezusovega, smo se vnele za Njegovo slavo in premišljevale skupaj z voditeljem duhovnih vaj o pravem prijateljstvu in o nevarnostih mladih let. Sv. maša je bila vsak dan ob 18. uri. Vsakokrat smo me dekleta brale berila in napovedovale prošnje po evangeliju. Med mašo smo navdušeno peele lepe pesmi, ki smo se jih prej naučile. Kako nam je prišla iz srca tista lepa „Zapel sem iz mraka...“, ali „V viharne noči...“.

Čez dan smo bile resne in molčeče, ali v razvedrilu smo se sprostile in z vso vnemo zaigrale odbojko. Kdo je zmagal? Enkrat me, drugi druge: tako je prav! – Ob 14. uri so nas novinke povabile na humoristično igro „Zdravilo za razvojno dobo“. Pa kako učinkovito je bilo! K sreči, da ga niso vidеле naše mame, če ne...! – Naslednji dan smo se poglabile v važna življenjska vprašanja. Včasih so se mi kar lasje ježili ob misli na nevarnosti in spoznala sem vedno bolj, kako mi je potrebno, da razčistim ideje o svetu in o lastnem odnosu do njega. Živo sem občutila potrebo molitve, prepričana, da mi more samo ljubi Bog pomagati in voditi, da ne zaidem v vrvežu svetnega trušča.

Tretji dan je bil posvečen poklicem in določen za očiščevanje duše. Proti večeru se je povsod čutilo, da nam je bilo srce prepolno notranje sreče, ki je vsem izžarevala iz oči – in naj povem? – tudi iz jezika, ki kar ni mogel biti več pri miru. Predavatelj nam je pokazal važnost, da najdemo pravo pot za življenje. Premislile smo pred Bogom, kako in kaj. Tudi s pomočjo dobro opravljene spovedi in pogovorom z magistro smo si pomagale do večje jasnosti. Koliko luči in navdušenja smo prejele! Po slovesni maši tretjega dne nam je bila duša prepolna, ko smo sprejele obhajilo pod obema podobama. Kakšna sreča živeti blizu Boga, še več, imeti ga v srcu in ga ljubiti!

Dan smo končale z lepo prireditvijo, ki so nam jo napravile novinke, naslovljeno: „Cvetje na snegu“. V spominu so mi ostale posebno angelo besede Aimoni: „Kdor je videl blesk angelovih oči, ga svetna lepota ne bo več omamila! – V svetu boš, a ne od sveta. Delila boš dobrote – tvoje srce bo pa čist kelih, odprt samo božji ljubezni.“ Srce mi je zadrželo v želji, da bi tako živele.

Zadnji dan smo se tudi slikale, da bi se še večkrat spominjale lepih dni, ki smo jih preživele na Bledu.

Drugo jutro po sveti maši, Mariji na čast, in po posvetitvi naših src Njenemu svetemu varstvu, smo zaključile v družbi sester in novink z lepim sprehodom, po Vintgarju. O tista voda: čista, kristalna, bistra, prosojna! Zdelo se mi je odsev naše duše, oživiljene in prenovljene v teh dneh duhovnih vaj. Pot je bila dolga, a nam se je zdela prekratka, ker bi se rade še in še pogovorile.

Pri kosilu smo si z žrebanjem izbrale lepo misel, ki naj bi nas spremljala na poti življenja in ime sestre, ki si je vzela skrb, da bo vse leto molila za nas in ohranila, če bo potrebno, tudi pismene stike z nami. Sestra magistra je vsaki podarila Marijino svetinjico in knjižico o sv. Mariji Dominiki Mazzarello.

Po pristrčnem pozdravu smo se razšle. V srcu smo pa ohranile angelo skrivnost. Spremljala nas bo na poti življenja.

Marija

Dragemu Janezu v slovo

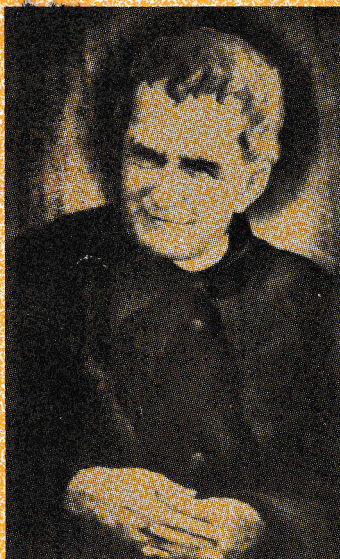
V nedeljo, 19. avgusta, ob treh popoldne je salezijanska družina nenadoma izgubila mladega sobrata – študenta 4. razreda gimnazije – JANEZA KORELCA. Zaradi krča, ki ga je prijel v vodi, je utonil v jezeru pri Podpeči.

Rodil se je 14. marca 1954 v Prelesju pri Šentrupertu. Po končani osemletki je zaprosil za sprejem v našo šolo v Želmljem, nato po drugem letniku gimnazije v noviciat, ki ga je končal z zaobljubami v salezijanski družbi. Bil je poln idealizma in navdušenja za apostolat v don Boskovem duhu. Na naslovno stran novih salezijanskih konstitucij je zapisal: „... z veseljem jih bom prebiral in premišljeval v prepričanju, da s tem prevzemam vase don Boskovega duha.“ O smrti je večkrat in resno premišljeval, zato ga ni našla nepripravljenega. V zadnjih duhovnih vajah od 6. do 12. avgusta – teden dni pred smrtjo – so v njem globoko odjeknile nekatere misli o smrti, zato si jih je zapisal: „Človek začne prav živeti, ko se zave, da bo treba umreti.“ In še: „Kadar mislimo na smrt, četudi v mladosti, se učimo pravega življenja.“

Ko v veri premišljujemo skrivnost smrti mladega salezijanca, nas tolažijo zadnje besede, ki jih najdemo v njegovem dnevniku: „Kar Bog stori, vse prav stori.“

R. B.

Črtice
iz
don
Boskovega
življenja

ALI GA POZNATE ?

12. Kako je naš oče lovil velike ribe?

Nekega toplega pomladanskega dne, nekaj tednov potem ko so blagoslovili prvo salezijansko cerkev na svetu, se je zgodilo tole:

Bila je nedelja. Pravkar so se končale večernice, pri katerih je duhovnik Borel znal s svojo duhovitostjo in poznanjem deških duš istočasno zabavati in temeljito poučevati verske resnice. Fantje so mojstrsko odpeli večernice.

Ti fantje so imeli sicer raskavo skorjo, toda zlato srce. Umetnost je raskavo lupino odstraniti in imel boš zlato srce na dlani.

Zunaj se je razvila hrupna in živahna igra. Don Bosko je bil kot vedno vodja igre. Kar se približa

nekemu fantu, ki je bil prvak v „strupeni žogi“. Prav tisti hip je z visoko dvignjeno roko ulovil žogo in jo ustrelil v nasprotne igralce.

Don Bosko mu reče:

– Prijatelj, bi mi hotel pomagati pri neki precej važni zadevi?

– Prav rad, don Bosko. Kaj želite?

– To te bo stalo kar nekaj truda.

– Ni važno, sem zadosti močan.

– Pridi z menoj v kapelico.

– Pojdiva!

– Toda z zavihanimi rokavi? Mogoče bo bolje, če si ogrneš suknjič.

Don Bosko in fant prideta v kor za oltarjem. Don Bosko pokaže fantu klečalnik. Fant pristopi in zgrabi klečalnik, da bi ga odnesel.

– Ne, pusti ga, saj mora biti tukaj.

– Kaj pa potem želite, da naj naredim?

– Da se spoveš!

– A tako? O, saj se bom spovedal, pa menda ne kar zdaj?

– Kar zdaj!

– Saj vendar nisem pripravljen.

– Dovolj časa boš imel. Jaz bom molil brevir, ti si boš pa izprašal vest. Ne pozabi, da mi že dolgo časa obljubljaš.

– No, prav. Navsezadnje imate čisto prav. Tako mi vsaj ne bo treba iskati spovednika.

Spoved je trajala pol ure. Fant se je vrnil k igri na dvorišče ves nor od veselja.

Kaj vse premore mirna vest! Od takrat ta fant ni opustil nobene prilike, da se ne bi vsak teden spovedal pri don Bosku.

Ko je pripovedoval svojim tovarišem, kako je bilo s to spovedjo, je šegavo pripomnil: „No, sedaj vam bom povedal, kako ljubeznivo pretvezo je uporabil don Bosko, da je spravil v kletko tako nevarnega tiča, kot sem jaz . . .“

Fr. De la Hoz – V. Dermota

JESENSKI ROMARSKI SHOD

Dne 9. sept. bo na Rakovniku jesenski romarski shod. Na praznik 8. sept. bodo sv. maše ob 6., 7., 8., 9., 10.30 in 19. uri. Ob 19. uri slovesen sprejem zlatomašnika, dolgoletnega misijonarja na Kitajskem, g. Jožeta Kereca. Nato še somaševanje treh salezijanskih novomašnikov. — Cerkev bo vsa noč odprta. V nedeljo 9. septembra bodo maše vsako uro od 5. dalje. Ob 9. uri slovesno somaševanje: zlatomašnika, srebrnomašnikov Mirka Žerjava in Jožeta Zrima ter novomašnikov Toneta Bedenčiča, Staneta Hočvarja in Jožeta Kramarja — vsi salezijanci. Popoldne ob 15.30 pogovor z misijonarjem in misijonarkama s. Mihaelo Rous ter s. Kristino Sarjaš, ki sta bili sodelavki g. misijonarja v kitajskih misijonih. Na koncu zaključna pobožnost v čast Mariji. Častilci Marije Pomočnice in prijatelji misijonov vabljeni!

RAKOVNIŠKA CERKEV SE OBNAVLJA

Prihodnje leto slavi rakovniška cerkev 50-letnico posvetitve. Pred 50. leti so verni Slovenci postavili pri vhodu v slovensko prestolnico svetišče Marije Pomočnice. Za njen zlati jubilej bi želeli cerkev postaviti v zamišljeni prvotni položaj. Obračamo se na salezijanske prijatelje in sodelavce, da nam zopet, kakor pred 50. leti, priskočijo na pomoč. Marija Pomočnica bo vsem bogat plačnik.

Svoj prispevek pošljite na: ŽUPNIJSKI URAD RAKOVNIK, 61000 LJUBLJANA.